

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

KARAKTERSCHETSEN,
KRIIGSBEDRIJVEN,
ANECDOTEN, ENZ.

UIT DEN
BELGISCHEN OPSTAND,
SEDERT
AUGUSTUS
1830.

DOOR
G. VAN SANDWIJK.

43317
49
935

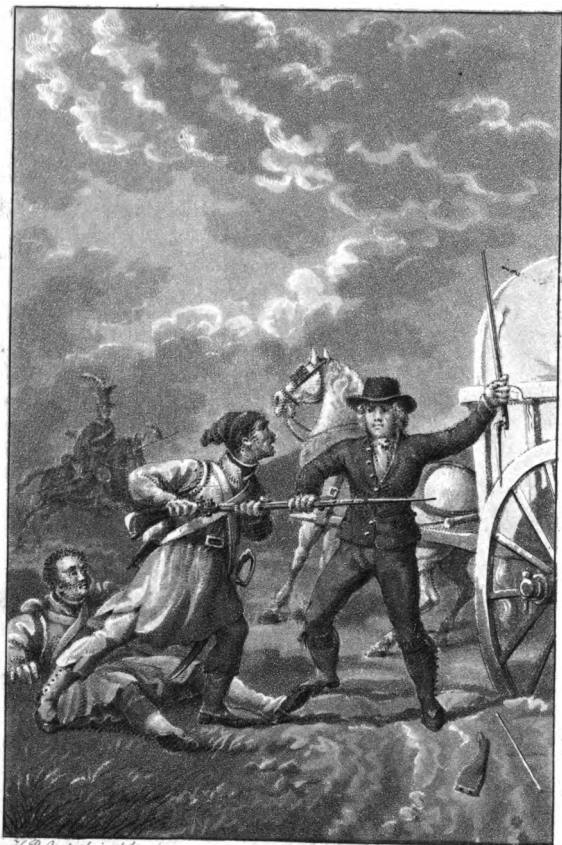
73+

01 2371 0311 UB AMSTERDAM

Resch III 06386

Ar 147

H. P. Oosterhuis, del.

Bl. 133.

W. H. Hoogkamer, sculp.

**KARAKTERSCHETSEN,
KRIJGSBEDRIJVEN,
GESCHIEDKUNDIGE
ANECDOTEN, ENZ.**

UIT DEN

Belgischen Opstand,

SEDERT 25 AUGUSTUS 1830.

DOOR

G. VAN SANDWIJK.

TE PURMERENDE, BIJ

J. P. BRONSTRING

EN

BROEDELET EN RIJKENBERG.

1832.

VOORBERIGT.

*W*anneer in een rijk vrede en rust heerschen en hetzelve door alle middelen van bestaan een' gewenschten zegen geniet, dan blijven vaak vele deugden en goede eigenschappen bij deszelfs bewoners sluimeren, alzoo vrede en voorspoed dezelve niet in beoefening kunnen brengen. Trefsen rampen en tegenspoeden een rijk, verwoesten oorlog en opstand deszelfs voorspoed en volksgeluk, dan eerst worden die deugden en eigenschappen opgewekt, en het volkskarakter vertoont zich in deszelfs ware gedaante.

Zoo ook zijn wij, in de dagen van beroering, opstand en oorlog, die ons land sedert 25 Augustus 1830 geschokt hebben, in de gelegenheid geweest, om het Nederlandsche volkskarakter, in deszelfs geheelen omgang te leeren kennen: en in hoeverre wijsheid, bedachtzaamheid, vaderlandsliefde, heldenmoed, eensgezindheid, trouw, enz. in onze handelingen en daden, gedurende dien tijd, uitgeblonken hebben,

zal dit werkje u leeren; het zal u bewijzen, dat de bewoners van ons dierbaar vaderland gedenszins ontaard zijn van de deugden hunner voorvaderen.

Ofschoon dit werkje geen doorlopend verhaal van al het gebeurde bevat, zoo kan men echter hetzelfde als zoodanig gebruiken en beschouwen, dewijl de belangrijkste zaken in hetzelfde zijn vermeld; en in tijdorde elkander geregeld opvolgen.

G. VAN SANDWIJK.

Parmerende 1832.

Geen Exemplaren worden voor echt erkend, dan die door beide Uitgevers onderteekend zijn.

J. G. Bruntz
Maedus v. P. v. Renbeek

INHOUD.

Ontbarsting van het oproer te Brussel, den 25sten Augustus 1830.	BRÉE. 1.
De edeldenkende en vaderlandslievende HOIJEL. 4	
Moed, beleid en onversaagdheid van den Heer J. P. JONKER.	6.
Edele verbindtenis:	7.
Korte levensschets van den PRINS DE POLIGNAC. 8.	
Korte levensschets van BENJAMIN CONSTANT. 13.	
Korte levensschets van JAKOB LAFITTE, Minister van Finantiën, enz.	16.
Intogt van den Prins van Oranje te Brussel, den 1sten September 1830.	19.
Treffend antwoord van den Prins van Oranje. 28.	
Snedig antwoord van den Prins van Oranje. —	
Stottmoedigheid van den Prins van Oranje. 29.	
Mannelijke bedaardheid van den Prins van Oranje.	31.
Een getrouwe herder verlaat zijne kudde niet, 32.	
De barricade te Anderghem, of de togt naar Tervueren.	34.
De wonderige SIQUE.	38.
Wie weet ook alles zoo net!	—
Snoode ondankbaarheid van sommige Belgen. 39.	
De vaderlandslievende VAN HAREN.	43.

Standvastigheid van DE STUERS.	Bladz. 43.
Zoo hadden alle Belgen moeten handelen.	44.
Intogt van Prins FREDERIK in Brussel, den 23sten September 1830.	46.
De verraderlijke TRUMPER.	56.
Een zoon doodt zijnen vader.	57.
VAN GEEN te Namen.	—
Waar vindt men in Nederland geene liefde voor Koning en Vaderland?	63.
Waren er ook aanzienlijken onder de vrij- willigers?	65.
De vaderlandslievende MATTHIJSSEN.	67.
Het vaderlandslievende Zwartewaal.	75.
Waar vindt men koren zonder kaf?	76.
Wie wederstaat het verzoek van jonge schoone meisjes?	78.
De jonge Ridder en koene krijgsman L. ELDERS.	79.
Wist gij wel, dat Papa CHASSÉ zoo grappig was?	83.
Bombardement van Antwerpen, den 27sten October 1830.	84.
Onverschrokkenheid en menschenliefde van den Luitenant J. DOORMAN en de Kanon- niers G. NOOTBOS en J. VAN RIJN.	97.
Kort levensbericht van den Generaal CHASSÉ.	102.
Thiel beroemd door zijne groote mannen.	106.
Ook wij in onze stad beleefden den dag, waarop de Schutterij uittrok.	—
Moord aan den Overste GAILLARD gepleegd.	109.

De drie brave Curassiers. . . .	Bladz. 112.
Zoo moesten alle ingezetenen doen, bij voor- komende gevallen.	113.
Eene edelmoedige daad wordt toch altijd erkend, al is het ook door uwen vijand. . . .	114.
Standvastigheid van den Heer J. BLINDENBACH, Burgemeester van Aardenburg.	116.
Inneming van Venlo, den 11den November 1830.	117.
Verslag, gedaan door Meester SILVIJN, aan zijne hals- en bloedvrienden te Brussel, enz. . .	120.
Maar wie is toch die Monsieur SILVIJN? . . .	124.
De edelmoedige Noord-Brabander.	125.
De edelmoedige Schipper FOKSTRA.	126.
Stoutmoedigheid van den jongen VAN GEEN. . .	127.
Nieuw grootboek der Martelaren.	128.
Wie heeft toch het voorstel gedaan, om het Huis van Oranje Nassau voor altijd van het voeren van gezag in België uit te sluiten	129.
Zoo moesten alle ouders doen.	130.
Moed en onversaagdheid van ADRIAAN GRAAUWMANS.	131.
Voorheen en thans.	134.
Fragment uit een beredeneerd Belgisch woor- denboek.	—
Dat heet ik grootspraak.	136.
Wie weet toch ook alles zoo net!	—
Dat was slim.	137.

Alle baat helpt.	Bladz. 138.
Dat heet ik vrijheid.	139.
Politieke merkwaardige dagen.	140.
Gepast antwoord.	141.
Dat was zich blijde maken met eene doode musch.	142.
Dat noem ik ook grootspraak.	143.
Naïve vraag.	—
De Belgen hebben befaamde Officiëren.	145.
Het extempore van den Jager P.	149.
Aardrijkskundige geleerdheid van onze Bel- gische naburen.	151.
De heldhaftige Belgen.	153.
De twee Korporaals.	155.
De onderscheidene Kandidaten voor den troon van Belgie.	156.
De MIKRODES.	157.
Zou die ook den pantoffel gevoeld hebben?	159.
Treffend bewijs van vriendschap.	160.

*Uitbarsting van het oproer te Brussel,
den 25sten Augustus 1830.*

Sedert meer dan twee jaren vóór de uitbarsting van het oproer te Brussel, had zich in het geheim eene zamenzwering tegen onzen Vorst en deszelfs bestuur gevormd, welke langzaam voortsmeulde en zich bedektelijk uitbreidde. Als raddraaiers dezer zamenzwering mogen genoemd worden: DE POTTER, TIELEMANS, DE CELLES, DE STASSAERT, VAN DE WEIJER, DE BROUCKÈRE en meer andere, die te zamen de zoogenoemde partij der *Unionisten* daargestelden. Onderscheidene dagbladen, waarin het bestuur des lands geweldig gehekel en belasterd werd, omkoopingen en kuiperijen, moesten te zamen medewerken, om het doel te bereiken. De ophanden zijnde opening der Staten-Generaal te Brussel was de tijd, door de hoofden tot de uitbarsting bepaald; dan het opgeruide

en omgekochte gemeen verhaastte dezelve. In het midden van Augustus 1830 namen de dagbladen der *Unionisten* een' nog veel stouteren toon aan, krachtig dienende om de gemoederen aan te blazen. Daar men reeds de oproerige volksbeweging had opgemerkt, vond het stedelijk bestuur geraden aan het publiek bekend te maken, dat de illuminatie en verdere vreugdebedrijven, om het ongunstige weder, tot nader order werden uitgesteld. Den 22sten en 23sten zag men, op onderscheidene plaatsen, biljetten aangeplakt, luidende: *Le 23. feu d'artifice, le 24. illumination, le 25. grande révolution.* (Den 23sten vuurwerk; den 24sten illuminatie; den 25sten groote omwenteling.) Door het verbod der vreugdebedrijven en illuminatie, was dan ook alles op 's Konings verjaardag rustig en stil, zoodat men van niets hoorde; dan op den avond van den 25sten barstte de storm uit. Het mantplein, waar de schouwburg is opgericht, scheen de volksmenigte uitgekozen te hebben tot het vereenigings-punt. In den schouwburg werd de bekende opera: *La maitte de Portici* (Het sprokelouze meisje van Por-

tict) gegeven, een stukje, geheel geschikt om de gemoedenen meer in beweging te brengen. Onder de voorstelling hoorde men gedurig oproerige kreten, totdat, op een afgesproken teeken, de menigte, onder het geroep: *laten wij gaan*, de zaal uitstormde, terwijl men van alle zijden nu ook den kreet hoorde: *weg met Holland, weg met den Koning!* Naauwelijks op het plein voor den schouwburg onder het gemeen vermengd, bemerkte men bij iederen troep, die uit de heffe des volks bestond, een welgekleed man, die geld onder hen uitdeelde, en als aanvoerder zich liet gelden. Alles was nu toebereid, en de hoofden, die de verhaasting niet konden keeren, ondersteunden nu met alle magt de onderneming. Het gemeen stormde nu, onder de geweldigste oproerkreten, de stad in. De drukkerij, en daarna het huis van den Heer LIBRIJ BAGNANO (*) werden het eerst aangevalken, geplunderd en vernield. Vervolgens stootte een deel der menigte naar de woningen van de Heeren DE KNIJF, Directeur van Politie,

(*) Uitgever van het dagblad *Le National*

en SCHUERMANS, Procureur des Konings, om die te plunderen, terwijl een ander deel op de winkels der zwaardvegers aanviel en die beroofde. Het oproer werd nu algemeen en breidde zich door de geheele stad uit, waartegen de zwakke en gebrekkige pogingen ter herstelling der rust niets vermogten.

Voorzeker hebben de oproerigen de bereiking van hun doel te danken, aan het onvergeeflijk pligtverzuim en de verregaande kleinmoedigheid der stedelijke regering, die voorzeker vroeg genoeg het onweder had kunnen zien opkomen, om bij tijds maatregelen ter wering van den opstand te nemen.

De edekdenkende en vaderlandslievende
HOIJEL

Het is zeer opmerkelijk, dat de gepensioneerde Majoor HOIJEL, daags voor de uitbarsting van het oproer te Brussel, en dus den 24sten Augustus 1830, zich bij den plaatselijken Kommandant, den Generaal-Majoor

WAUTHIER, begaf, om hem zijne dienst aan te bieden. De Kommandant gaf hem hierover zijne verwondering te kennen: « die « zal ophouden, » hernam HOIJEL, « wanneer « gij zult weten, dat Brussel een verschrikkelijk « lot boven het hoofd hangt: met dezen dag « eindigt de rust, misschien ook de welvaart « van deze stad, en donkere wolken pakken « zich reeds over ons zamen. » — « Ik begrijp « u niet, » hernam de Kommandant. — « Gij « zult mij later beter begrijpen, » vervolgde HOIJEL, « mijn besluit is genomen; de Ko- « ning heeft mij, om mijne klimmende jaren, « pensioen verleend; ik heb dit aangenomen, « omdat, in vredestijd, ik, oude man, den « lande weinig meer van dienst kan zijn; « maar thans zal ik misschien nog iets voor « Koning en Vaderland kunnen doen, en « bied u daarom mijne dienst aan, » die dan ook gereedelijk werd aangenomen, hoezeer de Kommandant de gegrondheid van zijne be- kommering in twijfel trok. — De brave HOIJEL heeft eerlijk woord gehouden: wij vinden hem later als Kommandant van het hoofd- kwartier bij het leger; en in den roemrijken

tiendaagschen veldtocht (Aug. 1831) werd hij, naar verdiensten, door den Koning tot Ridder der Militaire Willemsoorde verheven.

*Moed, beleid en onversaagdheid van
den Heer J. P. JONKER.*

Niemand heeft voorzeker de opstandelingen in Brussel, bij de uitbarsting den 24sten Augustus 1831, meer afbreuk gedaan, en de stad voor grootere onheilen behoed, dan de Heer J. P. JONKER, een Hollander van geboorte, die zich te Brussel als koopman gevestigd had. Hij was eerste Kommandant van de derde gewapende sectie. Met het grootste levensgevaar doorkruiste hij, met zijne manschappen, de stad, en gaf van tijd tot tijd berigt aan het Koninklijk paleis, waar de Graaf VAN BIJLANDT zich bevond, van wien hij nieuwe orders ontving, en aan anderen overbragt. Toen het kruidmagazijn, tussehen de Anderlechtsche en Ninovesche poort gelegen, door een ongeloofelijk groot aantal muiters werd bestormd, speelde ook JONKER.

met zijne weinigen derwaarts, en redde, ofschoon met het grootste levensgevaar, en niet dan door welberadene dapperheid en standvastigheid, het magazijn, waardoor Brussel voor een veel grooter bloedbad bewaard bleef. Al het kruid niet kunnende bergen, maakte hij het overschot onbruikbaar, door hetzelfde in de Senne te werpen. Het was ook de Heer JONKER, die de troepen voor 's Konings paleis twaalf tonnen bier wist te bezorgen, ofschoon hij daarmede den weg moest banen door eene onuitzienbare hoop muiltelingen, welke zoo zeer aan dien drank verslaafd zijn, en waartegen hij zich meermalen krachtig te weer moest stellen.

Edele verbindtenis.

Ten bewijze, dat de Belgische opstand niet het gevolg is geweest van de vertooning van het zangspel: *het sprakelooze meisje van Portici*, dient ook de verbindtenis en zamenspanning, die er ontdekt is, tusschen de oproerlingen te Brussel en — let wel,

de opgeslotenen in het bedelaars werkhuis te Ter Kamere, welker aantal op 1700 beliep. Op dezelfde oogenblikken, dat de opstand in Brussel uitbrak, sloegen ook de opgeslotenen in het gesticht aan het muiten, en zouden ontkomen zijn, zoo niet de Heer CROLS dit gelukkig bij tijds ontdekt had, en door krachtige dwangmiddelen hen in toom had weten te houden. — Inderdaad eene edele verbindtenis! —

Korte levensschets van den Prins
DE POLIGNAC.

De oorzaak van den opstand in Parijs en den val van KAREL X., zijn grootendeels te zoeken in het ministeriëel bestuur van dezen man; en alzoo men den opstand in België als een gevolg, of eene naäping van den Parijschen opstand kan aanmerken, is het voor ons niet onbelangrijk, dezen man van naderbij te kennen.

ARMAND JULIUS MARIA HERACLIUS DE POLIGNAC, is in 1771 geboren, en een bloed-

verwant van Koning KAREL X. Alzoo zijn vader het huis van *Bourbon* zeer was toegedaan, verliet deze, ten tijde der eerste fransche woelingen, in 1781, Frankrijk. Op den 10den verjaardag van den jongen JULIUS liet de vader hem, in het bijzijn van zijne rampgenooten, als een tweeden HAMILCAR, plegtig op het evangelie zweren, dat hij zich te allen tijde zoude verzetten tegen de fransche revolutie, en de grondbeginselen, die er uit voortvloeiden. Eene zoodanige plegtigheid en eedaflegging was voorzeker geschikt, om een diepen indruk achter te laten, op den vurigen knaap, en verklaart geheel en al den haat, welke den Ex-Minister tegen alle liberale denkbeelden bezielde. Aan het hoofd van een regiment, hetwelk zijnen naam droeg, vergezelde hij CONDÉ in zijnen veldtogt. Toen dit leger ophield te bestaan, ging hij naar Engeland, waar hij met zijn' jongeren broeder ARMAND DE POLIGNAC, bij den Graaf VAN ARTOIS, naderhand KAREL X., bleef. In de zamenzwering van 1804 tegen den eersten Consul. waaraan hij deel nam en naar Parijs trok,

werd hij met de anderen gevat , en ter dood veroordeeld. Zijn broeder bood zich vrijwillig aan , om dien voor hem te ondergaan , daar hij ongehuwd en kinderloos was , terwijl JULIUS vrouw en kinderen had. Deze broederliefde trof echter NAPOLEON niet , want eerst toen de bedroefde echtgenoot den Keizer met heete tranen om vergiffenis voor haren schuldigen echtgenoot bad , veranderde hij het doodvonnis in eene gevangenschap. Vier jaren bragt hij nu door op het slot *Ham* , bij Bourdeaux , en nog vier andere jaren in den *Temple* en te Vincennes. Eindelijk kreeg hij vrijheid , om met zijnen broeder ARMAND een huis te bewonen in de voorstad St. Jacques ; waarop zij , tot erkentenis van 's Keizers grootmoedigheid , bij de zamenzwering van den Generaal MALLET tegen NAPOLEON , zich voegden , en voorzeker den dood niet zouden hebben ontgaan , indien het hun , bij de ontdekking daarvan , niet gelukt ware te ontsnappen. Zij bleven nu weder bij den Graaf VAN ARTOIS , te Vesoul , tot den val van NAPOLEON in 1814 , doch waren toen ook de eersten ,

die, de verbondene Mogendheden vooruitgetrokken, het witte vaandel, op den 30sten April 1814, te Parijs lieten wapperen. In 1815 werd Graaf JULIUS lid van de Kamer der afgevaardigden; in 1817, na den dood zijns vaders, *Pair* van Frankrijk; in 1823 afgezant bij het Engelsche Hof, en den 8sten Augustus 1829 werd hij aan het hoofd van het Fransche Ministerie gesteld.

De denkwijze van DE POLIGNAC, zoo geheel verschillend van het groote meerendeel der natie, was dan ook het gevolg, hoe veel moeite het Hof ook deed om dit te beletten, dat er in Julij 1830 een opstand uitbarstte, waarbij niet alleen DE POLIGNAC viel, maar zelfs KAREL X. kroon en rijk verloor. KAREL week naar Engeland, doch DE POLIGNAC, ofschoon reeds voortvlugtig, werd te Granville gegrepen, en den 24sten December, met drie andere Ministers, tot eene eeuwigdurende gevangenschap veroordeeld.

Met de volgende Acrostiche, die ons in handen viel, meenen wij dit korte levensbericht aangenaam te kunnen sluiten.

Gesprek.

Parbleu ! Parbleu ! mijn vriend ! de kans is schoon
verkeken ,

Ons plan , zoo fraai beraamd , is thans in 't niet
gedaald ;

Loijola's volkje durft het hoofd naauw opwaarts
steken ,

Ik zelf ben , onbekend , nog uit Parijs ge-
dwaald .

Gansch Frankrijk is *en train* ; Vorst KARL pakt
zijn biezen ,

Zaauw had die grijsaard tijd om veilig heen te
gaan ,

Oh ! 't was uw wijze raad , die me alles deed
verliezen ,

Oher METTERNICH ! helaas ! wat vangen wij nu
aan ? —

Korbleu ! vriend POLIGNAC , waarom thans moed
verloren ?

Men man van onze soort blijft immer voor-
waarts gaan ,

Creedt alles met den voet , wat ook zijn doel
kan storen ,

Protseert publieken geest , staart slechts zijn
oogwit aan ;

En schoon soms voor een wyl het lot ons doel
moog keeren ,

Was naakt voor ons een tijd , die schooner uit-
zigt geeft .

Zeem Spanje slechts ter leus , laat Portugal u
leeren ,

En welke heldre sfeer Loijola's magt nog
zweeft .

Oher POLIGNAC ! mijn vriend ! kom , staak dan
al uw klagen ,

Help liever METTERNICH , en blijf zijn doelwit
schragen .

Korte levensschets van
BENJAMIN CONSTANT.

Zoo zeer DE POLIGNAC zich heeft doen kennen door zijne onderdrukking van alle volksvrijheid, zoo zeer heeft BENJAMIN CONSTANT eenen naam verworven, als de grootste voorstander der liberale denkbeelden, en ware handhaver der volksvrijheid. Als een tegenhanger op het korte levensbericht van DE POLIGNAC, willen wij hier kortelijk zijne levensgeschiedenis mededeelen.

De beroemde BENJAMIN CONSTANT is, in 1757, te Lausanne, uit Hervormde Ouders geboren, en genoot in Duitschland zijne opvoeding, van waar hij zich in het begin der Fransche omwenteling naar Frankrijk begaf. Al ras trok hij door zijne geschriften de aandacht der natie, en geraakte in openbare betrekkingen, waarin hij, door zijne uitstekende bekwaamheden, en door zijne beginselen, grooten roem verwierf. Later haalde hij zich het ongenoegen van NAPOLEON, toen eerste Consul, op den hals, omdat hij

diens aanmatiging openlijk gispte. Hij verliet Frankrijk, ging aan het reizen, en leefde eenigen tijd te Göttingen, alwaar hij zich geheel aan de wetenschappen toewijdde. In 1814 keerde hij naar Frankrijk terug, doch moest hetzelfde, na den tweeden terugkeer der Bourbons, om zijne handelwijze gedurende de honderd dagen, andermaal verlaten. In 1816 keerde hij echter weder terug, en werd in 1819 tot lid der Kamer van afgevaardigden benoemd, welke betrekking hij sedert, bijna onafgebroken, heeft vervuld. Daarin heeft hij zich, als een warme voorvechter der vrijheid tegen alle willekeur, van welken aard ook, doen kennen, en behoorde, onder het bestuur van KAREL X., tot de ijverigste leden der tegenpartij, terwijl hij bij de jongste omkeering van zaken, voor het eerst met een aanzienlijk staatsambt is bekleed geworden. Na eene langdurige sukkeling, die hem echter niet beletten kon, getrouw op zijn' post te zijn, stierf hij den 8sten December 1830. Zijn dood wordt door zijne talrijke vrienden als een groot verlies aange-merkt, en zelfs zijne tegenstanders laten aan

zijne buitengewone bekwaamheden, als letterkundige en volks-vertegenwoordiger, regt wedervaren.

Geen Koning kan met meer eerbewijs begraven worden, dan B. CONSTANT begraven is. Duizenden vergezelden de lijkkoets, en onder hen zag men de eersten en aanzienlijksten van Parijs. Het zij alleen genoeg te vermelden, dat Frankrijks eerste Minister, CASIMIR PÉRIER, de Generaal LAFAIJETTE, de toenmalige eerste Staatsminister LAFITTE en ODILLON BARROT, de slippen van het doodkleed droegen. Op eene zekere hoogte gekomen, werden de paarden voor de lijkkoets afgespannen, en de koets door de studenten voortgetrokken naar het kerkhof van *Père la Chaise*, waar zijn stoffelijk overschot begraven werd, tusschen de Generaals FOLLE en MANUEL. Door de verbazende menigte volks, die zijn lijk vergezelde, kon de stoet niet dan langzaam gaan, en kwam het lijk, eerst laat in den avond, aan het kerkhof aan. Verscheidene vrienden des overledenen hebben daar, bij fakkellicht, redevoeringen gehouden, van eenen man, die misschien meer

dan eenig ander, door woorden en geschriften, tot de zegepraal der thans in Frankrijk bovendrijvende partij heeft medegewerkt.

*Korte levensschets van JAKOB LAFITTE,
Minister van Finantiën en President
van den Raad van Ministers in
Frankrijk.*

De man, naast CONSTANT te plaatsen, die dezelfde grondbeginselen had en hetzelfde doel beoogde, was de Heer LAFITTE. Te Bajonne, in 1767 geboren, wijdde hij zich, van zijne vroege jeugd af, aan den koophandel, en kwam in 1788 in dienst van het handelshuis des Senateurs PERREGAUX. Zijne kundigheden en zijn goed gedrag onderscheidden hem weldra zoo voordeelig, dat PERREGAUX hem een aandeel in zijne zaken gaf, hem in 1804 als compagnon aannam, en tot executeur van zijn testament benoemde. Onder de leiding van LAFITTE nam dit handelshuis, aan welks hoofd hij zich nu alleen bevond, spoedig zulk eene vlugt, dat het, met be-

trekking tot rijkdom, grootheid en soliditeit der ondernemingen, maar bijzonder uit hoofde van regt en braafheid, reeds lang als een der eerste huizen van Europa geldt.

In het jaar 1809 werd LAFITTE Directeur der Fransche Bank, spoedig daarop President van de Kamer van Koophandel, en in 1814 Gouverneur der Bank, zonder de jaarwedde van 100,000 francs, welke aan dien post verbonden was, aan te nemen. Na de tweede kapitulatie van Parijs schoot hij der provisio-
nele regering van Parijs twee millioen francs van zijn eigen vermogen voor. In October 1816, door het departement der Seine, in de Kamer verkozen, beklom hij voor de eerstemaal de tribune, en zijne redevoering, waarin hij zich onder anderen ook tegen eene uitgaaf van vier millioen aan de geestelijkheid verklaarde, genoot veel goedkeuring. In het jaar 1817, door hetzelfde departement weder gekozen, deed hij eene redevoering voor de vrijheid der drukpers, en stemde tegen de wet, welke de Ministers voorgedragen hadden. In de zitting van 1819 verklaarde hij zich hevig tegen de uitzonde-

ring3-wetten , en eischte , dat de onlusten , welke in Junij 1819 te Parijs plaats hadden , onderzocht werden. Sedert dezen tijd nam hij deel aan alle gewigtige raadplegingen over de finantiën en den staatkundigen toestand van Frankrijk. In het jaar 1824 schreef hij : *Reflexions sur la réduction de la rente et sur l'état du crédit*. Toen LODEWYK XVIII. naar Gend vlugtte , vertrouwde hij LAFITTE zijn gansche vermogen ; iets dergelijks deed NAPOLEON na den slag bij Waterloo , en benoemde hem , van St. Helena af , tot uitvoerder van zijn' uitersten wil. Welk aandeel LAFITTE aan de dagen van 27 , 28 en 29 Julij genomen heeft , is bekend. Een zijner zonen heeft in die dagen dapper mede gevochten. LAFITTE zelf is Kapitein van eene kompagnie nationale garde van Parijs. Hij is vader van tien kinderen en belijdt de Protestantische Godsdienst , waarvan hij in Frankrijk een der hechtste zuilen uitmaakt.

*Intogt van den Prins van Oranje te
Brussel, den 1sten Sept. 1850.*

De Prins van Oranje en deszelfs broeder, Prins FREDERIK, hadden den 31sten Augustus hun hoofdkwartier te Vilvoorden genomen, en zonden den Graaf DE CRUCQUENBOURG, Adjudant van den Prins, naar Brussel, met last om de Hertogen VAN AREMBERG en VAN URSEL, gelijk ook den Baron D'HOOGVORST, Bevehebber der Burgerwacht, bij den Prins van Oranje in het hoofdkwartier te ontbieden. D'HOOGVORST, benevens VAN DE WEIJER, VAN DER SMISSEN, met meer andere, kwamen in Kommissie opdagen, doch daar de Prins alleen den eersten gevraagd had, zoo werd deze alleen ontvangen. Na een langdurig onderhoud, gaf de Prins hem te kennen, dat hij van voornemen was, om, voorafgegaan door de burgerwacht, en door zijne krijgsbenden gevolgd, zijne intrede binnen Brussel te doen, in welk geval tevens de kleuren moesten verdwijnen, die, zoo als men verzekerde, enkel als onderscheidings-

teekenen door de burgerwacht waren aangenomen. De Prins bragt zulks vervolgens ook schriftelijk ter kennis van de Kommissie, die D'HOOGVORST vergezelde. De Baron D'HOOGVORST en de Kommissie keerden met dit antwoord naar Brussel terug, waar hetzelfde echter vrees en gisting deed ontstaan; van deze stemming der gemoederen maakte men gebruik, en deed de straatsteen opnemen en naar de bovenste verdiepingen der huizen brengen, terwijl men voorts de straten deed versperren. Over het algemeen moet de burgerij deze maatregelen met weêrzin hebben zien nemen. Weldra kwam eene nieuwe bezending van Brussel den Prins van dezen staat van zaken kennis geven, en hem smeecken, om deze schoone stad voor de rampen te behoeden, waarmede zij, ten gevolge van den waarschijnlijksten tegenstand van sommige opgewondene lieden, bedreigd werd. De Prins maakte tegen de leden dezer bezending eenige aanmerkingen over het dragen der oude Brabandsche kleuren, waarop sommigen hunner deze linten aflegden en betuigden, dat het dragen daarvan alleen strekte om de leden

der burgerwacht te onderscheiden, en om zich stellig tegen het aannemen van vreemde kleuren te verklaren. Zij beloofden, zoo het schijnt, van hunnen invloed gebruik te maken, om die kleuren geheel te doen verdwijnen, doch zonder te dien opzigte eene stellige verbindtenis aan te gaan.

Terwijl HH. KK. HH. zich nog met deze afgevaardigden bezig hielden, kwam de Graaf VON MIER, Gezant van het Oostenrijksche, en de Ridder ANDUAGA, Gezant van het Spaansche Hof, te Vilvoorden aan. Zij werden bij de Prinsen toegelaten, en hingen een zeer somber tafereel op van den toestand der stad, en van de ontwerpen van het gemeen en deszelfs aanhitters. Toen besloot de Prins van Oranje, om alleen, en slechts door zijnen Staf vergezeld, de stad binnen te komen, in hope dat dit edelmoedig bestaan dezelve voor de gedreigde schriktooneelen bewaren zoude, en tevens met het vooruitzicht, dat al de ingezetenen, die in de handhaving der openbare orde belang stelden, zich om hem zouden scharen. Men kwam voorts overeen, dat de burgerwacht uit de

Willemsoort den Prins te ontmoet zoude trekken, die daarover wapenschouw hielden en vervolgens met dezelve Brussel binnenkomen zoude.

In den morgen van den 1sten September begaf zich de Prins op weg, vergezeld door den Baron DE CONSTANT, den Graaf DE CRUCQUENBOURG, den Baron DE GROVESTINS en anderen.

Bij eene plaats, *de Liefde* genaamd, op een uur afstands van Brussel, hield men stil. De tijdingen, die men uit Brussel ontving, waren niet zeer gunstig; maar desniettemin steeg de Prins met de Officieren van zijnen Staf te paard, en zond eenen Adjudant vooruit, om zijne komst aan te kondigen. Deze zag terstond dat de burgerwacht, die zich langzaam bijeen verzamelde, de Brandenburgsche kleuren nog niet had afgelegd, en deed daarover ernstige vertoogen aan de bevelhebbers dier wacht. De Burger-officieren voerden daar tegen aan, dat zij zich tot het doen afleggen dier kleuren niet verbonden hadden; doch zij toonden eene groote hoeyelheid oranje kokardes, welke zij hadden

doen vervaardigen; (denkelijk om bij een vooronderstelde gebeurtenis, die echter geen plaats gehad heeft, plotseling door de burgerwacht opgezet te worden) overigens verzochten de Officiëren, dat men toch niet verder op het afleggen der herkenningsteekenen van hunne onderhoorigen mogt aandringen.

Toen de Prins kwam vond hij een deel der burgerwacht buiten de Willemspoort in orde geschaard, en doorreed hare gelede-
ren. Hij sprak deze manschappen krach-
tig en met vuur aan, herinnerde hun hunne
pligten jegens Koning en Vaderland, en werd
met de kreten van: Leve de Koning! Leve de
Prins! begroet, terwijl men ook nu en dan:
Leve de Vrijheid! hoorde roepen.

De Willemspoort zelve was versperd, en
Z. K. H. kwam dus door een' naauwen
ingang de stad binnen. Aan de binnenzijde
vond hij een ander gedeelte der burgerwacht
langs den weg, dien hij volgen moest, in
rijen geschaard, doch tevens was er eene on-
telbare menigte op de been, die zoo sterk
tegen den Prins aandrong, dat hij slechts
langzaam en moeilijk vooruit komen konde.

De burgerwacht te paard schaarde zich om Z. K. H. heen, om hem eenen weg te banen.

In de straten, waardoor de Prins reed, werd hij in het algemeen met levendig gejuich verwelkomd; en zeer zichtbaar was de aandoe-ning en bewondering der ingezetenen, die uit hunne vensters dit verheven schouwspel aanstaarden.

Maar onder de dicht op een gepakte menigte, die den Prins volgde, zag men ook hier en daar onbekende lieden, die er snood en woest uitzagen, — die nu een vloek uitstieten en dan weder te midden van het geroep van: Leve de Koning! Leve de Prins! dat zich van tijd tot tijd deed hooren, de kreet van: Leve de Vrijheid! aanhieven, — en die vooral ook pogingen deden om de juichende menigte tot zwijgen te brengen, doch elkander bij herhaling toeriepen: naar het Raadhuis! naar het Raadhuis!

Inderdaad, de duivelen gedaanten die deze opruijers van het volk aangenomen hadden, ware geschikt geweest om den Prins, indien hij kleinmoedig geweest ware, schrik en ontsteltenis aan te jagen. Google

Hoewel dan ook de Prins voornemens was geweest, om zich langs den kortsten weg naar zijn paleis te begeven, vond hij de straten, die derwaarts leidden, overal door de menigte zoodanig opgepropt, dat hij onwillekeurig naar het raadhuis gedrongen werd. Daar kwam hem terstond de Stedelijke Raad onder aan den trap te gemoet, en de Burgemeester groette hem met die ontroering, welke hem het gezigt van den Prins in zulke omstandigheden moest inboezemen. Het drijven van sommige lieden, om den Prins op het raadhuis te doen komen, scheen met zekere geheime ontwerpen in verband te staan, die aan de Stedelijke Regering geheel vreemd en onbekend waren. Van wat aard die ontwerpen ook mogen geweest zijn, zij werden geheel vrijdeld.

De Prins, wiens paard zeer wild was, en door zijne sprongen aan het volk overlast deed, besteeg voor het raadhuis een ander paard, en nam daarmede zijnen weg door verschillende straten, die hier en daar versperd waren. Hij sprong echter met zijn gevolg over deze versperingen heen, en

kwam , op die wijze , weldra op het plein voor het paleis van Justitie , hetwelk almede aan alle kanten met palen omheind was.

Op dit gezigt van ruiters , die in vollen ren over alle versperringen heënsprongen , schoot het gepeupel onder groot geschreeuw toe , en haalde de steenen uit den grond. Ook de gewapende burgers , die aan het paleis van Justitie de wacht hadden , rukten met geveld geweer voorwaarts. Zoodra zij echter den Prins herkenden , presenteerden zij het geweer , en dreigden vervolgens zelfs op het gepeupel te schieten , hetwelk uitéén stoof. De bewoners van een naburig huis hielpen nu eene versperring uit den weg ruimen , en de Prins vervolgde snellijk den weg naar zijn paleis , waar hij behouden aankwam. De Prins werd in zijn paleis verwelkomd door de Hertogen VAN AREMBERG en VAN URSEL en meer anderen. Nu trok een groot gedeelte der gewapende burgerwacht , ruim 4000 man sterk , onder bevel van den Baron D'HOOGVORST , voor het paleis , en hield daar een half uur stand. In het paleis zelve had de Prins eene wacht uit de gewa-

pende burgers gekozen, ter beveiliging van zijn persoon. Een uur na 's Prinsen aankomst, inspecteerde hij de troepen, die in geslotene kolonnen op de binnenplaatsen der vorstelijke paleizen zich bevonden. Met tranen in de oogen, gaf hij zijne tevredenheid over hun gehouden gedrag te kennen, terwijl de troepen, in het gezigt van den Prins, eene blijdschap aan den dag leiden, die onbeschrijfelijk is. Na de inspectie der troepen rustte de Prins een weinig uit. De volgende dag gaf hij een *diné* op zijn paleis, op hetwelk zich de voornaamste uit Brussel bevonden, zoo als de Gouverneur VAN DER FOSSE, de gewezen Maire van Brussel VAN DE WEIJER, Baron D'HOOGVORST, de Minister GOBBELSCHROIJ, de Graaf VAN BIJLANDT, de Hertogen VAN URSEL en VAN AREMBERG, de Generaals WAUTHIER en ABERSON. — Op den 3den September verliet de Prins met de zijnen de stad, uitgeleid wordende door de burgerwacht te paard en vergezeld van de troepen, onder bevel van den Graaf VAN BIJLANDT, zoodat de troepen, na negen kommervolle dagen, eindelijk verlost werden, welke verlossing zij

geheel en al aan den Prins van Oranje te danken hadden.

*Treffend antwoord van den Prins
van Oranje.*

Grooter moed en zelfverloochening leide de Prins van Oranje, wel nimmer sterker aan den dag, dan bij zijnen intogt in Brussel, den 1sten September 1830: behoort er moed toe, om te midden van alle begoochelingen des krijgsooms op het slagveld den dood te trotseren; oneindig meer wordt er vereischt, om zich, geheel alleen, te midden cener muitende menigte, te begeven, wier bedoelingen, blijkens de toen reeds ontvangene proeven, zoo door en door slecht waren; terwijl daarenboven in plaats van toejuiching, de afkeuring van het waardigste gedeelte der natie, met de drijfveren en bedoelingen onbekend, op de daad rustte. — Vóór dat de Prins van Oranje zijnen intogt in Brussel deed, werd hem door iemand, wiens rang en verdiensten het vertrouwen

van Z. H. verworven hadden, het gevaar voor oogen gehouden, waaraan Hoogstdezelve zich blootstelde; aangezien er slechts één kwaadwillige, één booswicht vereischt werd, om eene misdaad uit te voeren: *Om het even*, antwoordde de Prins, *ik ben overtuigd, dat de belangen des Konings, van het Vaderland en der stad Brussel, mij binnen deszelfs muren roepen; ik zal er binnen treden, en mij op de regtschapenheid der inwoners verlaten.*

*Snedig antwoord van den Prins
van Oranje.*

Hier en daar op de plaatsen, waar de Prins langs reed, bij zijnen intogt in Brussel, (Sept. 1830) deden zich eenige kreten van *Vive le Prince!* hooren, maar deze werden gedurig met talrijke *st! st! chût! chût!* gesmoord. — Digt bij de markt stond, in het midden der talrijke aanschouwers, zekere Professor, welke tusschen eenig geroep van *Vive le Prince!* een *Vive la liberté!!* uit-

gilde. De Prins hoort dit, ziet hem in het voorbij gaan aan, en voegt hem op een' bedaarden toon toe: *Monsieur! vous ne portez point de fers.* (Mijn Heer! gij draagt geene kluisters.)

*Stoutmoedigheid van den
Prins van Oranje.*

Daar de Graaf VAN BIJLANDT de opgewondenheid der gemoederen te Brussel kende, en de vreesselijkste gevolgen voor den Prins vreesde, toen deze den 1sten September 1830 Brussel zoude intrekken, zoo had hij ten spoedigste eene brug over den stadsmuur doen slaan, waarover de Prins van achter uit zijn paleis, zoo de nood zulks vorderde, kon ont-komen. Doch de Prins wilde geen wantrouwen doen blijken, en liet, zoodra hij in zijn paleis was aangekomen, de brug afbreken.

*Mannelijke bedaardheid van den
Prins van Oranje.*

Daags na den intogt van den Prins van Oranje in Brussel, en dus den 2den September 1830, zat deze aan den maaltijd met den Hertog VAN URSEL, den Minister VAN GOBBELSCHEID, den heer ROUPE gewezen Maire van Brussel, den Heer VAN DE WEIJER, den Baron D'HOOGVORST, den Hertog VAN AREMBERG, den Graaf VAN BIJLANDT, de Generaals ABERSON, CONSTANT DE REBECQUE en WAUTHIER, den Heer VAN DER FOSSE, Gouverneur van Zuid-Brabant, enz. enz. toen de Baron D'HOOGVORST, Opperbevelhebber van de gewapende burgerwacht, geroepen werd en opstond. Een angstig voorgevoel was op veler aangezicht te lezen, doch de Prins hleef zeer bedaard, en zeide op een' vasten en deftigen toon: *Monsieur D'HOOGVORST! n'oubliez pas, que vous repondez de moi sur votre tête!* dat is: *Mijnheer D'HOOGVORST! vergeet niet, dat gij met uw hoofd voor mij instaat.*

Eenige oogenblikken daarna werd de Graaf VAN BIJLANDT geroepen, aan wien berigt werd, dat er oproerige bewegingen in de stad plaats hadden, en dat men in aantocht was op de paleizen. De Prins behield zijne gewone bedaardheid, en zeide nadrukkelijk, met luider stemme, tot den Generaal VAN BIJLANDT: *Général! vous n'oubliez pas les ordres que je vous ai donnés, de vous défendre jusqu'au dernier homme, et vous m'avertiserez, quand il faudra que je mette l'épée à la main; dat is: Generaal! gij zult niet vergeten de bevelen, welke ik u gegeven heb, van u te verdedigen tot den laatsten man toe, en gij zult mij waarschuwen, wanneer ik den degen in de vuist moet nemen.*

Een getrouwe herder verlaat zijne kudde niet.

De Heer MERLÉ D'AUBIGNÉ, Predikant bij de Waalsche Gemeente te Brussel, had de pligten van zijne dienst, gedurende de

dagen van beroerte, in Augustus 1830, met alle getrouwheid vervuld. Doch toen op den 3den September, bij het vertrek van den Prins van Oranje, tevens des Konings troepen de stad verlieten en terug togen, oordeelde hij het raadzaam met zijne echtgenoot naar 's Gravenhage de wijk te nemen. Hier genoot hij alle gastvrijheid, en behield tweede van zijn tractement, even als alle Belgische ambtenaars. Doch van eenige leden zijner Gemeente uitnoodiging ontvangen hebbende, om zich weder naar zijnen post te begeven, aarzelde hij niet om naar Brussel terug te trekken. Ofschoon hij, door Holland te verlaten, zijn gansche tractement verloor, en met zijne ziekelijke vrouw eene moeilijke en gevaarlijke reize moest doen, volgde hij de wenschen zijner Gemeente op. — Wij hopen en vertrouwen ook, dat zijne Gemeente, waaraan hij zoo zeer gehecht was, en voor welke hij alles opofferde, hem dit ook heeft erkend en zal erkennen.

*De barricade te Anderghem, of de
tocht naar Tervueren.*

Onder al de Belgische opstandelingen overtrof in het windmaken niemand den sneevenden **SIJLVANUS VAN DE WEIJER**. Behalve dit onderstaande, zullen wij later daarvan nog meerdere krachtige bewijzen aanvoeren. Bij de woelingen in de laatste dagen van Augustus, en de eerste van September 1830, had hij de stad als doorgevlogen, en was overal om het oproer aan te blazen; dan na den terugtocht van den Prins van Oranje, den 3den September 1830, was het onze **VAN DE WEIJER** in de stad Brussel te benaauwd, en hij moest, hoe het ook ging, een' uitval ergens henen doen. Daar verneemt hij, dat de oranjevlag nog op den toren van Tervueren waait, en aanstonds voelt hij zijnen moed aangeblazen, om met zijnen bijna even windrigen medemakker kapitein **NIQUE** en eenige vrijwilligers, zich derwaarts te spoeden. Na het afloopen van eenige bierkroegen en den kreet: « Voort naar Tervueren!» komen

dan eindelijk 80 man opdagen, bestaande gedeeltelijk uit Luiksche mijnwerkers, die zich allerkoddigst in soldaten hadden willen herscheppen, benevens eenige troepen, die beter gekleed maar weinig beter gewapend waren. In den nacht van den 4den op den 5den September verzameld, trokken zij, nog vóór het aanbreken van den morgen, onder een verschrikkelijk geraas en geschreeuw, en dronken van het overmatig bierzuipen in den verloopenen nacht, den weg op naar het dorp Anderghem; daar aangekomen begon den moed al eenigermate te zakken, en het woest getier veranderde in eene doodsche stilte. Men hield halt en zond nu drie personen af om te vernemen, hoe of het leger te Tervueren zich geposteerd had. Met angst wachtte men op de drie spions, deze kwamen spoedig opdagen met het berigt, dat er zeshonderd ruiters te Tervueren lagen. De drie benaauwde stumpers hadden zich echter geheel vergist: er was geen enkel man meer te Tervueren; de Prins had dezelve terug doen trekken. Zeker hebben de drie helden zich beangst gemaakt, het slot van Tervueren

niet durven genaken, en voor den aanval op Tervueren vreezende, deze leugen verzonnen. Dit berigt had dan ook voor hen de gewenschte uitwerking. SIJLVANUS werd zoo bleek als een doek, bij het denkbeeld van eenen aanval op het slot. NIQUE kwam er echter vooruit, door te zeggen, dat ruiters in het open veld veel te knap waren om zich daarmede te meten, en raadde het daarom beter weder naar Brussel terug te trekken. Doch hoezeer dit plan goedgekeurd werd, begreep men evenwel, dat het wat veel was, om dien togt voor niet te doen en met holle magen terug te keeren. Men vond derhalve goed, dat de inwoners van Anderghem hen eens regt naar den eisch onthaalden op brood en bier. De bedreigingen der woeste horde waren dan ook oorzaak, dat er, van alle zijden, brood en bier werd aangebragt, waaraan zij zich dan ook regt te goed deden, Vooraf had men echter eene barricade van mest, steenen en zand in het dorp opgeworpen, eensdeels om te kunnen zeggen, dat zij dit hadden moeten doen tot dekking voor den vijand, en ten anderen tot een blijvend gedenkteeken van

hunne heldendaad. Na zich ten dege verkwikt te hebben, keerden de Helden van Tervueren (de bierhelden eigenlijk van Anderghem) onder een' verschrikkelijken stortregen, naar Brussel terug. Bij de stad aangekomen vond men velen bij een, om naar de dooden en gekwetsten en den uitslag van het feit te vernemen; doch hoe werd hunne vreugde vergroot, toen zij ze alle tachtig, zonder één te missen, terug zagen. Onder een woest geschreeuw en getier, en het geweldig zwaaijen met den degen door den winderigen SIJLVANUS, traden zij door en door nat de poort in, waarop door hen naar alle zijden de onbeschaamdste leugens verzonnen en uitgestrooid werden van hetgeen zij hadden uitgevoerd. De onbeschaamdheid ging zelfs zoo ver, dat onze chef eene proclamatie uitschreef, waarin hij berigte, dat op zijn verzoek, en bijgevolg ook uit vrees voor hem, Prins FREDERIK zijne troepen van Tervueren had doen terug trekken.

De winderige NIQUE.

Ten bewijze dat kapitein NIQUE in winderigheid voor zijnen krijgsmakker SILVANUS niet behoeft te wijken, dient, dat hij in den *Courrier des Pays-bas* van den 3den September 1830 een' brief heeft doen plaatsen, waarin hij 600 Rotterdammers tegen 300 Brusselaren uitdaagt. Genoemde NIQUE was, volgens dit blad, destijds kommandant van den post *Duc Jean, rue de la Putterie.*

Wie weet ook alles zoo net!

In eene der eerste zittingen van het *Brusselsche Defensiewezen*, stelde een der leden voor, om *Vriesche ruiters* voor alle poorten van Brussel te plaatsen. « Zouden wij er geene ruiters uit de Ardennes voor kunnen plaatsen, » vroeg een ander lid, « want gij weet wel dat Vriesland niet tot ons behoort, en wij van daar dus geene ruiters kunnen bekomen. »

*Snoode ondankbaarheid van sommige
Belgen.*

Hoogst grievend moet het voor onzen weldadigen Koning geweest zijn, toen hij, onder de eerste voorstanders van het oproer te Brussel, mannen vond, die hij persoonlijk welgedaan had; wij willen er hier eenige noemen.

Baron VAN DER SMISSEN, die zich, bij de uitbarsting van het oproer, aan het hoofd der muitelingen stelde, had meer dan dertigduizend gulden genoten, om zijne fabriek van *Vermicelli*, even gelijk de Italiaansche, op te rigten, en was door den Koning tot den adelstand verheven.

De Generaal MELLINET, die mede bij de uitbarsting van het oproer zich aan het hoofd der muiters bevond, was uit Frankrijk gevlucht, omdat hij daar twee vrouwen getrouwd had, en had, uit vrees van zijne dagen op de galeijen te moeten eindigen, naar Nederland de wijk genomen. Had hij geene bijzondere weldaden van de Koninklijke Familie genoten,

hij zoude , ter oorzaak van zijn slecht gedrag , met de bitterste armoede hebben moeten kampen.

De artillerie-officier KESSELS reisde , kort te voren , met het geraamte van een' walvisch rond , en genoot van den Koning aanzienlijken bijstand , ter ondersteuning van zijne speculatie.

De Heer MOIJARD , een der hevigste voorstanders van den opstand , leefde van een' pensioen , waarmede de Koning hem beschenken had.

De Heer WAHLEN , boekdrukker , had meer dan honderd duizend gulden uit het fonds tot aanmoediging der nationale nijverheid genoten , ter ondersteuning van zijne onderneming , en was door den Koning meer dan eens uit den nood gered. Bij den aanval op Brussel liet hij zijn huis tot een blokhuis tegen onze troepen gebruiken , en later drukte hij allerlei schotschriften op den Koning en zijne regering.

De drukker des Konings genoot , vijftien jaren lang , de weldadigheid van onzen goeden Vorst , zonder welke hij kommer en gebrek

had moeten lijden , en ten gevolge zijner vele schulden in de gevangenis had moeten zuchten. Zijn huis was de verzamelplaats , waar het oproer werd voorbereid. Zijne lafhartige geaardheid was echter oorzaak , dat hij de wapens niet durfde opnemen.

Een ander boekverkooper , de eerlooze TENÉE , had , tot de uitgave der Latijnsche klassieke schrijvers , van den Koning belangrijken onderstand genoten. Hij gaat failliet en schaart zich onder de opstandelingen.

Het hoofd der Boreins , SAINT ROCH , was door den Koning tot Ridder van den Nederlandschen Leeuw benoemd , en had herhaald malen onderstand uit het fonds der nijverheid genoten , ter ondersteuning van zijne glasblazerij.

De Heer MAX DELFOSSE , eigenaar van eene sterkwater-fabriek te Vilvoorden , had van den Koning aanzienlijke sommen gelds ter ondersteuning der fabriek ontvangen. Later genoot hij andermaal 's Konings toegenegenheid en milddadigheid , toen deze hem zijne vrijheid wedschonk , op het oogenblik , dat hij reeds veroordeeld was en in de gevangenis zoude

geworpen worden; hij ondersteunde hem op nieuw met belangrijke geldelijke bijdragen tot voortzetting van zijne fabriek. De on-dankbare snoodaart leverde in den opstand het sterk water, om daarmede de oogen der soldaten van zijnen Koninklijken Weldoener te bederven of te verbranden.

De architect des Konings te Brussel, wiens naam mij ontgaan is, heeft, door 's Konings milddadigheid, aanzienlijke schatten verworven, en bewoont een der aanzienlijkste Hotels te Brussel. Onlangs heeft hij in een gezelschap, met de grootste geestdrift, den toast ingesteld: *op den altoosdurenden ondergang van het Huis van Oranje.*

De Generaal DAINK, die in 's Konings dienst zoo vele gunstbewijzen van hem genoot, werd een verrader. Hij liep tot de Belgen over, en overrompelde, aan het hoofd der muitelingen, op den 8sten November 1830, de stad en vesting Venlo.

De vaderlandslievende VAN HAREN.

Toen het garnizoen van Mons, kort na de uitbarsting van het oproer, ook rebelleerde en tegen onzen Koning opstond, verliet de brave VAN HAREN, Roomsche-Katholiek Pastoor bij dit garnizoen, deze trouweloozen, alzoo hij hen zijne herderlijke zorg niet meer waardig keurde. Doch vooraf redde hij nog het Hollandsche vaandel, bond dit om het lichaam, ontkwam langs omwegen dit land van ontrouw, en bragt 's Lands geredde vlag aan den Koning, die hem ook Koninklijk gedacht en tot de ridderschap verhief.

Standvastigheid van DE STUERS.

LAMBERT DE STUERS, Luitenant-Kolonel, Chef bij de 16de afdeeling infanterie, liggende te Yperen, ontving van het provisioneel Bestuur van Brussel aanzoek, onder groote belofte, om zich onder hunne banieren te scharen, terwijl men hem daarbij reeds de

organisatie van zijn korps opdroeg, doch in zijn antwoord van den 5den September schreef hij: *ik ben door mijnen eed gebonden en door mijnen eed verplicht, niet tegen mijnen Souverein te dienen, aan welken ik denzelven afgelegd heb; de benoeming, die het provisioneel Bestuur mij gezonden heeft, zend ik hierbij terug, terwijl ik tevens het aanzoek om mijn korps te organiseren niet kan vervullen, en dus van de hand wijs.* Hij verkoos dus eene hoogst onaangename krijgsgévangenschap, boven eene schandelijke verheffing.

Zoo hadden alle Belgen moeten handelen.

Niet alle Belgen werden hunnen Koning ontrouw; neen, zelfs enkele hebben hunne verkleefdheid aan den Vorst manmoedig aan den dag gelegd. De brave KENOR, Luitenant-Kolonel van het flanker bataillon der 17de afdeeling, een Belg, zag zich te Oudenaarden, op het einde van September 1830,

door 500 zijner soldaten, alle Belgen, verlaten. Slechts zijne officieren, meest Belgen, en 80 man, alle Hollanders, bleven hem over. Men gelast hem de wapens neder te leggen en alle Hollanders gevangen te nemen; met verontwaardiging slaat hij die bedreiging in den wind, gaat in persoon naar de regering en naar de muitelingen, verklaart dat hij, zelfs ten koste van zijn leven, aan eed en plicht getrouw zal blijven, en eischt niet alleen een' ongestoorden aftogt voor hem, zijne officieren en bijgeblevene manschappen, maar ook voor de officieren der genie en een detachement husaren van 25 man, alle Walen, gekommandeerd door den Luitenant UTENHOVEN, een Hollander, onder bedreiging van zich tot den laatsten man te zullen verdedigen bij de minste aanranding. Deze onverschrokken taal verwekte ontzag, en de regering stelde zich borg voor den ongestoorden afmarsch. Een drom van muitelingen wilde hem achterhalen, dan werd weêrhouden; en zoo is de troep behouden in de citadel te Gend aangekomen. De husaren, ofschoon, zoo als reeds is gezegd, Walen

zijnde , hadden overal scherpe patronen verborgen , ten einde zich krachtig tegen de muiters te kunnen verdedigen.

*Intogt van Prins FREDERIK in
Brussel, den 23sten September
1830.*

Ofschoon er den 21sten en 22sten September van elders, en vooral uit de provincie Luik, eene groote massa gemeen volks naar Brussel was gesneld, om zich bij de opstandelingen te voegen, en er reeds door hen alle veiligheid vernietigd was, zoodat bij de vreedzame burgers, die zich niet bij de opstandelingen wilden scharen, de deuren opengeloopen en zij medegesleept werden, zoo toonde alles zich uiterlijk vrij rustig, toen Prins FREDERIK, aan het hoofd van 8000 man, den 23sten voor Brussel verscheen. De goede geest der ingezetenen van Schaerbeek en Stever, (twee dorpen voor Brussel) deed vermoeden, dat ook de ingezetenen van Brussel de troepen vreedzaam zouden ont-

vangen. Men werd zelfs in dit vermoeden bevestigd, toen men aan de Schaerbeeksche poort komende, geene maatregelen ter verdediging genomen vond. Dan hoezeer werden de onze misleid, toen zij met twee stukken geschut de Schaerbeeksche poort hebbende doen openspringen, de stad binnen reden om het park te bezetten, uit de huizen en kelders verraderlijk beschoten werden. Verwoed over deze sluipmoordenarij stoven dan vele der onzen de huizen in, uit welke zij beschoten werden, waardoor dan ook verscheidene der hunnen het welverdiend loon ontvingen. Met kalkwater, dakpannen, kokende olie, kokend water en allerlei huismeubelen, boven uit de vengsters en van de daken geworpen, werd het intrekken de leger van alle zijden begroet. Vrouwen, ja zelfs van den aanzienlijksten stand, namen daar aan deel. De Baronnes DUVAL, door hare zedeloze levenswijze befaamd, loste in eigen persoon, twee pistolen op de garde. Het bovenste gedeelte der stad, het park, de drie paleizen en de nabij gelegene pleinen en straten, werden nu door 's Konings

krijgsbeuden bezet. De benedenstad werd door de onzen met zwaar geschut sterk beschoten , waardoor er vele muitelingen sneuvelen en verscheidene huizen in brand geraakten. Dit duurde den 23sten en 24sten voort ; doch nu verdween ook alle ontzag onder het gemeen te Brussel: de burgers zelve stormden nu op den Baron D'HOOGVORST los, en verweten hem , dat zij de verwoesting van Brussel aan hem te danken hadden ; hem bedreigende , dat , zoo het schieten uit de bovenstad niet ophield , zijne woning geplunderd en verbrand zoude worden , en hij zelf den dood niet zoude ontkomen. In dezen angst liet D'HOOGVORST den 25sten , des morgens te 10 ure , aan Prins FREDERIK een vrij geleide vragen , om met hem over de middelen tot herstel der rust te spreken , waarbij hij verzocht , dat het vuur aan beide kanten zoude worden gestaakt , hetwelk mede toegestaan werd. Men verwachtte nu eene onderwerping van de zijde der opstandelingen , doch dit kwam geheel anders uit. Prins FREDERIK betuigde , dat 's Konings leger met geen ander doel in de stad gekomen was ,

dan om het oproer te dempen, de muitende menigte tot onderwerping te brengen, de burgers tegen de oproerlingen te beschermen, en het wettig gezag te herstellen, waartoe hij van hem ook de medewerking verlangde, als noodig tot het behoud der stad; er nog bijvoegende, dat niemand eenig leed zoude geschieden, en alles vergeven zoude zijn, zoo elk tot zijne haardstede terug keerde. D'HOOGVORST wilde dat 's Konings leger de stad zoude verlaten, waarop dan van zelve de oproerige menigte tot bedaren zou geraaken; dit was het eenige middel tot herstel der rust, zeide hij. — Het bleek maar al te wel uit deze tegen-aanmerking, dat men zich niet onderwerpen wilde, en dat men, door mooie woorden, de Koninklijke legerbenden uit de stad zocht te praten. PRINS FREDERIK kon aan dit verzoek niet voldoen. Het ware voorzeker met Baron D'HOOGVORST gedaan geweest, zoo hij, terug komende, het gehouden gesprek in zijn' geheelen omvang en naar waarheid aan de, op hem wachtende, menigte had voorgedragen, dan hij verzon eene list om zich zelve te bewaren en het oproer

te versterken, welke list de voor hem gewenschte uitwerking had en haar doel volkomen bereikte. Hij antwoordde hun, dat de Prins naar geen vergelijk wilde hooren, eene volkomene onderwerping zonder voorwaarde verlangde, en de stad aan het Koninklijk leger ter plundering overgaf, zoo hij dezelve meester werd. Nu steeg de verbittering der menigte tegen het Koninklijk gezag ten top: d'HOOGVORST riep de gansche burgerij op, om ter beveiligung van hunne have en hun goed, mede te werken, ten einde het Koninklijk leger tot den aftogt te noodzaken. Hierop stroomden die burgers, welke tot nu toe vreedzaam in hunne woningen waren gebleven, en op de hulp van 's Konings leger hoopten, bij gansche scharen het oproerig gespuis ter hulpe, terwijl de benedenstad nog werd opgevuld met uit Luik en Namen trekkende burgers.

Met verdubbelde woede viel nu het versterkte graauw op de Koninklijke troepen aan, staken tevens den brand in het paleis der Staten-Generaal, en vervolgens in dat van den Koning. De Koninklijke troepen

verweerden zich dapper, en deden eene menigte oproerlingen in het zand bijten : reeds op den eersten dag was het hospitaal St. Jean te klein voor de gekwetsten, terwijl er drie kerken gebruikt werden, om daarin de dooden te brengen; ten einde de betrekkingen dezer slagtoffers hen zouden kunnen herkennen, en, des verkiezende, terug eischen voor de begraaving. Alzoo men door den brand van het paleis deze gunstige stelling verloor, en de verdediging tot de Hertogstraat in eene hoogstgevaarlijke positie was beperkt, oordeelde men het beter de stad aan haar lot en aan de muitelingen, die nu reeds zelve de stads gebouwen in brand staken, over te laten. De aftogt geschiedde des nachts in de beste orde en ongestoord, waarop Prins FREDERIK zijn hoofdkwartier te Dieghem nam, drie vierde uurs van Brussel gelegen.

Men mag het geheel aan de edelmoedigheid van Prins FREDERIK toeschrijven, dat de stad is bewaard gebleven, alzoo bij den hevigen wind op den 25sten een paar brandkogels genoegzaam waren geweest, om daarmede de benedenstad in de asch te leg-

gen. De Prins heeft tot viermaal toe het vuur doen staken, in hope dat dit eene gunstige uitwerking zoude hebben. Verscheidene malen deed men het kanonvuur, ja ook het geweervuur, in het park ophouden, om te zien of men daarmede het bloedvergieten kon doen verminderen, en de gemoederen tot bedaren brengen; doch juist scheen dit bij de muitelingen telkens den moed optewekken. De gisting was in Brussel thans ook ten top geklommen; zij steunden op hunne magt, die op 14000 gewapende manschappen begroot werd, welke, gedekt door huizen, muren en barricades, aan viermaal meer manschappen het hoofd konde bieden. Meer dan 1400 barricades, buiten de huizen, die overal open moesten staan, om daarin te kunnen vlugten, dienden hun tot verschansingen.

Om u den toestand der stad Brussel, na het vertrek van Prins FREDERIK, nader te doen kennen, voegen wij hiernevens een' brief, voor welks echtheid wij instaan. Dezelve is van den volgenden inhoud:

Brussel den 1sten October 1830.

« Sedert mijnen laatsten is het te Brussel
 « tamelijk rustig geweest , maar de straten heb-
 « ben een allerzonderlingst aanzien gekregen.
 « De vroeger zoo welgevulde winkels zijn thans
 « ledig, daar de eigenaars hunne goederen,
 « zoo veel mogelijk, in verzekerde bewaring
 « hebben gebragt. Een groot aantal dier
 « winkels blijft gesloten, en duizenden gewa-
 « pende lieden, op eene misselijke wijze uit-
 « gedoscht, en meestal in de omliggende
 « gewesten te huis behoorende, wandelen af en
 « aan over de half vernielde versperringen en
 « door de opgebrokene straten. Het park, dat
 « eenmaal zulk een vrolijk en prachtig aanzien
 « had, vertoont thans eene hoop bouwvallen;
 « de boomen zijn door het kanon omver ge-
 « schoten, en de standbeelden omver geworpen
 « of aanmerkelijk beschadigd. De Place Royale
 « is met kanonnen en kruidwagens bedekt.
 « Ieder ingezeten heeft thans twee of drie
 « manschappen ingekwartierd. Het ontbreekt
 « hier niet aan klagten over het gedrag der
 « Hollandsche krijgslieden, die, zoo men el-

« kander verhaalt , zich aan plundering en
 « andere buitensporigheden zouden hebben
 « schuldig gemaakt , maar ik weet niet of de
 « Brusselsche burgers zich in sommige gevallen
 « wel beter gedragen hebben. Vele Engelschen
 « hebben aanmerkelijk geleden , en de huizen
 « van sommigen , die in de Rue Royale woon-
 « den , zijn met al het huisraad verbrand.”

« Groote angst heerscht hier , dat de Ne-
 « derlandsche krijgsmagt , die zich nog in
 « onze nabijheid bevindt , terugkeeren en de
 « stad beschieten zal.”

« Gedurende de laatste twee dagen is er
 « een groot aantal passen voor de Engelschen ,
 « die hier en in den omtrek gezeten waren ,
 « afgeleverd. Allen maken zich tot hun ver-
 « trek gereed , maar er heerscht groote moei-
 « jelijkheid om geld te erlangen , daar de
 « bankiers en wisselaars weigeren om wissels ,
 « ja zelfs om Engelsche banknoten aan te
 « nemen. Naar ik verneem hebben sommigen
 « onzer landgenooten , in hunnen nood , pa-
 « pier tegen 13 franken het pond sterling
 « verwisseld , en inlandsche bankbriefjes met
 « verlies van 20 ten honderd , tot geld ge-

« maakt. Bij al deze moeijelij'heden komt
 « nog, dat het, wegens de onlusten te Gend,
 « niet mogelijk of geoorloofd is om over Ostende
 « te gaan. De eenige nog opene weg gaat
 « over Rijssel en Calais. Zoo de tegenwoor-
 « dige staat van zaken nog eenen tijd lang
 « mogt voortduren, zal de geheele handel-
 « drijvende stand te Brussel onvermijdelijk in
 « het verderf worden gestort. Vele Engelsche
 « handelaars, die hier gezeten waren, en
 « hunne huisgezinnen behoorlijk konden ou-
 « derhouden, zijn thans doodarm en verkeer-
 « en in den grootsten nood.”

« Eene kleine bende Franschen is uit Parijs
 « hier tot hulp der Belgen aangekomen; zij
 « dragen eene plaat voor hunne hoeden,
 « waarop het woord Parijs te lezen staat.
 « Al de hulpbenden uit de nahirige steden
 « en dorpen dragen insgelijks den naam van
 « de plaats, waaruit zij gekomen zijn, voor
 « hunne mutsen. De mannen van Nijvel,
 « welke plaats reeds tot het Waalsche gedeelte
 « van Belgie behoort, hebben eene vrouw in
 « hunne reijen, die met eene groote hooivork
 « gewapend is.”

« Alle verstandigen wenschen hier naar het
 « einde van dezen strijd; wel overtuigd, dat
 « dezelve anders het geheele verderf van den
 « handel, ja van alle andere hulpbronnen,
 « voor deze gewesten zal na zich slepen.”

De verraderlijke TRUMPER.

Bij het binnen trekken der Koninklijke troepen door de Vlaamsche poort, den 25sten September 1830, wachtte TRUMPER, aan het hoofd van eenige burgers hen op; en den officier van de binnen trekkende troepen voor een' zijner oude vrienden herkenkende, liep hij, onder een luid *Vivat*, naar dezen toe, hem de hand toereikende. Ook de officier herkent zijnen vriend TRUMPER, en beschouwt hem en de zijnen als goed gezinde burgers. Hij laat dus den toom van het paard los, terwijl hij in de linkerhand de sabel neemt, om hem de regterhand toe te reiken. TRUMPER vat die, houdt ze stijf vast, en trekt met de andere hand eene pistool te voorschijn, waarmede hij den officier

dood schiet. Hij rukt hem gezwind van het paard, springt er op en snelt tot de zijnen, om den aanval te beginnen op de troepen, die hij onderwijl tot de koornmarkt had laten voort gaan.

Een zoon doodt zijnen vader.

Bij den opstand in Doornik, den 28sten September 1830, hielden de soldaten, aan eed en pligt getrouw, moedig vol, en bragten de muitende menigte een groot aantal dooden en gekwetsten toe. Het ongeluk wilde eindelijk, dat een soldaat, geboren uit Doornik, en mede krachtdadig volhoudende, zijn' vader trof, zoodat deze dood ter neder stortte. Dit maakte zulk eenen indruk op de troepen, dat zij oogenblikkelijk het vuren staakte, en dat 600 soldaten hun vaandel verlieten.

VAN GEEN te Namen.

De verschillende geruchten, die zich van den generaal VAN GEEN verspreid hebben,

doen ons besluiten een' blik op 's mans gedrag, in den Belgischen opstand van September en October, te slaan. Zoodra de geest des oproers, die na den opstand in Brussel in alle Belgische steden uitbrak, ook te Namen zich kennen deed, trok de Generaal VAN GEEN naar het bovenste gedeelte der stad Namen, en liet van de 1800 man, die onder zijne bevelen stonden, alle Belgen, die Belgisch gezind waren, henen gaan. Zoo versmolt dan ook zijn aantal onderhoorige troepen tot op 1000, waarop hij zich dan ook verlaten kon, en waarmede hij het kasteel bezette. Hij stelde vervolgens de stad in staat van beleg en vermaande de regering voor de rust in de stad te zorgen; dewijl hij, bij de eerste volksbeweging, die er gemaakt zoude worden, de stad in eene puinhoop zoude doen keeren. Of-schoon men in Namen nog al wat hoop voedde, dat de Generaal VAN GEEN, een geboren Belg zijnde, dit zoo ernstig niet meende, had dit evenwel eene gewenschte uitwerking, want men had toch ook uit zijn' mond gehoord, en door zijne handeling gezien, dat hij een' geweldigen afkeer had van afval en

opstand, en zijnen eed, den Koning gedaan, nimmer wilde verzaken.

Toen de Gouverneur Baron DE STASSAERT zijn' intrek binnen Namten zoude doen, hadden de regering en een groot deel der ingezetenen, grooten lust hem plegtig in te halen, doch durfden dit niet te doen, zonder voorkennis van den Generaal VAN GEEN; waarom dan ook eene kommissie afgevaardigd werd, om er den Generaal over te spreken. Toen men hem het verzoek deed, antwoordde de Generaal: « Het is mij bekend, dat DE STASSAERT van middag te vier ure zijn » intogt zal doen (*men moet weten, dat de Generaal van alles kennis droeg en zijne spionnen had*), « ook ken ik de neiging, die » men heeft, om hem luisterrijk in te halen; » ik wil daartoe ook het mijne bijbrengen, » Gaarne wil ik u dit ook laten zien, heb » de goedheid mij te volgen.”

De kommissie was zeer verheugd over dit gunstig antwoord, en volgde nu den Generaal met een nieuwsgierig verlangen; dan hoe veranderde de vreugde in verbazing, toen haar, aan een' hoek van het kasteel gebragt,

door den Generaal werd toegevoegd: « Hier
 « heb ik eenig vuurwerk in gereedheid laten
 « brengen. Ziet! deze zes kanonnen zijn
 « gepointeerd op de poort, die de Baron
 « zal binnentrekken; zoodra de schildwacht,
 « die ik hier bij heb laten plaatsen, volk
 « ontdekt, dat den Baron te gemoet wil gaan,
 « of daarop wil wachten, is hij gehou-
 « den daaryan berigt te geven, opdat wij
 « dan terstond het vuurwerk kunnen afste-
 « ken.” — De kommissie zette op dit berigt
 verbazend groote oogen; waarop de Generaal
 met ernst en nadruk vervolgde: « Mijne
 « heeren! ik gelast u derhalve alle maatreg-
 « len te nemen, om de rust te behouden,
 « en te zorgen, dat er geene moeite gedaan
 « wordt, om den Baron in te halen, en ter
 « zijner eere dezen avond, zoo als ik reeds
 « weet, te illumineren; de gevolgen zullen
 « voor uwe rekening zijn. Zoo lang ik hier
 « ben, zal ik nimmer dulden, dat men een’
 « opstoker en hoofdaanlegger van het uitge-
 « broken oproer huldigt; en daarmede af-
 « gedaan.” Waarop hij de kommissie den
 rug toe keerde, en order gaf haar uit te
 geleiden.

Men kan ligt begrijpen, hoe de trotsche DE STASSAERT in zijne eer gekrenkt was, toen hij door niemand werd ingehaald, en geen eens eene eerewacht aan de poort vond, die hem als den grondlegger der Belgische vrijheid, behoorlijk huldigde en verwelkomde. Aan zijn hotel gekomen, vernam hij weldra, dat dit door den Generaal VAN GEEN verboden was. Dan nu steeg zijne verbittering tegen den Generaal, dien hij gedacht had in zijn belang te kunnen overhalen, ten top, en oogenblikkelijk liet hij zich aan het kasteel aanmelden. De Generaal ontving hem beleefd, maar hoogst koel en ernstig. « Nimmer had ik « kunnen denken, » begon de Baron, « dat « gij, een Belg zoo wel als ik, mij de hulde « betwist, die men mij hier bewijzen wil, en « de opgekropte gemoederen in Namen eene « vreugde ter eere van onze vrijheid verbiedt, « waarnaar zij zoo lang gehaakt hebben. » — « Mijn heer! gij, verplicht mij, » antwoordde de Generaal, « hier te herhalen, dat ik, zoo « lang ik Kommandant van Namen ben, nimmer zal toelaten, dat men een' opstoker en « aanlegger van een onberaden oproer hier

« huldigt. Het is waar, ik ben Belg, maar
 « juist daarom treft het mij te meer, dat
 « mijne landgenooten hunnen Vorst met den
 « zwartsten ondank beloonen. Uw gedrag en
 « dat der hunnen zal ik nimmer volgen: de
 « eed aan mijnen Koning gedaan, zal mij altijd
 « heilig blijven. Ik ben Belg geboren, en
 « gij moogt het daaraan toeschrijven, dat ik
 « u laat gaan, dewijl de magt, die ik heb,
 « mij anders in staat stelt, om u gevangen
 « te houden en op te zenden. Waak voor
 « de rust van de stad, want de minste volks-
 « beweging zal ik allergevoeligst straffen; en
 « dit zoude men aan uwe zorgeloosheid te
 « danken hebben.” — De Baron beet op
 zijne lippen, doch droop desniettemin zwij-
 gend af. De rust werd in Namen niet ge-
 stoord; en later vernamen wij, dat de Ge-
 neraal, onder negen door hem voorgeschrevene
 voorwaarden, waaraan geheel beantwoord werd,
 met slaande trommen en vliegende vaandels,
 het kasteel verliet, en naar de grenzen van
 het getrouw gebleven Nederland terug trok.

*Waar vindt men in Nederland geene
liefde voor Koning en Vaderland?*

Ten blyke, dat ook in den kerker, zoo wel als in de Maatschappij, liefde voor Koning en Vaderland gevonden wordt, en dat ongelukkigen, uit het maatschappelyk leven verbannen, ook het hunne willen bijdragen tot stijving van 's Rijks Schatkist, diene het volgende.

Na dat eenige der gevangenen in de groote strafgevangenis te 's Hertogenbosch vernamen, dat de ambtenaren, tot dat gebouw behoorrende, ten gevolge van Z. M. besluit van den 11den October 1830, inhoudende vrijwillige dienstneming, of het doen van geldelijke bijdragen, eene zekere som 's jaarlijks van hun traktement ter beschikking van 's Rijkskas stellen wilden, kwam al aanstonds bij hen het denkbeeld op, dat ook zij, door eenige bijdragen van een gedeelte hunner gelden, die zij te goed gemaakt hadden, nuttig aan den Lande konden wezen, waarom zij dan ook eene inteeckenlijst opmaakten, met dat gevolg,

dat binnen twee dagen een aantal van bijna 300 ongelukkigen daarop teekenden; bedragende te zamen de belangrijke som van *f* 1100, zegge elf honderd guldens.

Welk Nederlander leest en verneemt dit niet met gevoel en aandoening! Ongelukkigen, die in hun lot zelve medelijden behoeven, trachten door vrijwilligen afstand van een deel hunner in de gevangenis zoo zuur verdiende gelden, in de behoefte van de schatkist eenige verligting te helpen toebrengen. Hoe veel te meer moet dit *ons*, die in zoo vele opzichten reden hebben, om God te danken, voor de veelvuldige weldaden, die wij boven hen, zoo ruim genieten, aansporen, om ook het onze te doen, en niet te murmureren, wanneer de behoefte van het Land, in deze zorgelijke dagen, meer van ons vordert, dan ons in tijden van vrede en voorspoed anders wordt opgelegd.

Waren er ook aanzienlijken onder de vrijwilligers, die zich voor de dienst van Vorst en Vaderland aangeboden en zich als gemeen soldaat of schutter in de gelederen gesteld hebben?

In de jaarboeken van ons Vaderland zal het ten eeuwigen dage prijken, en voor het nageslacht zal het bewaard blijven, dat er onder de duizende vrijwilligers, die zich, in het najaar van 1830, ter verdediging van Vorst en Vaderland, in onze gelederen schaarden, zoo vele aanzienlijke personen zich bevonden; zoo als onder anderen:

De Heer J. D. GRAAF VAN RECHTEREN, Kamerheer des Konings, als gemeen schutter.

De Heer J. H. GRAAF VAN RECHTEREN, Lid der Gedeputeerde Staten van Gelderland, reeds bejaard, broeder des vorigen.

De Heer BARON VAN WASSENAAR VAN HEUKELOM.

De Heer BARON TORK VAN ROZENDAAL;

E

alle drie om bij eene active keurkompagnie te dienen als schutter.

De Heer BARON F. VAN HARDENBROEK, als gemeen lansier.

De Heer BARON J. MACKAY.

De Heer ROËL, beide als gemeen jager.

De Heer BARON CONSTANT VAN NAGEL, geëmployeerde aan het Gouvernement.

De Heer BARON VAN HEECKEREN.

De jonge GRAAF VAN RANDWIJCK, eenigst kind eener weduwe; alle drie als schutter.

Onder de uitgetrokkene Groninger studenten zien wij, als tweede Luitenants, ook twee Professoren: de Hooggeleerde Heeren VAN OORDT, Professor in de Godgeleerdheid, en VROLIK, Professor in de Geneeskunst.

Ook nog weten wij, hoe de Heer VAN DAM VAN ISSELT, lid van de tweede Kamer der Staten-Generaal, die reeds zoo vele malen, en met zoo veel kracht, de eer en de waardigheid van Noord-Nederland heeft verdedigd, eene kompagnie scherpshutters heeft aangeworven, die op 's Konings last, *de jagers van VAN DAM* worden genoemd, en welke kompagnie, onder bevelen van genoemden Heer VAN DAM, thans bij het leger staat.

De vaderlandslievende MATTHIESSEN.

Bijzonder aangenaam is het ons, mede te kunnen melden, dat ook een rijk en aanzienlijk persoon uit Noord-Holland, zich te dezen opzigte met zoo veel lof heeft doen kennen; daar wij in de gelegenheid zijn dit meer omstandig te kunnen mededeelen, willen wij, als eene hulde aan 's mans edele daden, het ook gaarne doen. Wij bedoelen hier den Heer C. SANDENBERG MATTHIESSEN, Regter der Regtbank van eersten aanleg te Alkmaar, en Heer der Heerlijkheid Petten. Alms hilde zijne oproeping, die hij aan zijne ingezetenen van Petten deed:

« *Ingezetenen van Petten!* »

« Bij het gevaar, dat dagelijks grooter wordt, en ons dierbaar Vaderland ernstiger dreigt, bij de vermeerdering der verschrikkelijkste en ongeschoondste gruwelen, welke onze brave landgenooten, door de muitelingen van het zuiden, reeds ondervonden hebben, en nog dagelijks zoo rampzalig ondervinden, »

« wend ik mij tot ulieden , tot u , Ingezete-
 « nen mijner Heerlijkheid ! tot u , Burgers van
 « Petten ! die mij dierbaar zijt , die mij steeds
 « zoo vele blijken uwer genegenheid en liefde
 « gegeven hebt , en van wier gezindheid en
 « welwillendheid voor de goede zaak ik zoo
 « zeer overtuigd ben ; thans wordt het meer
 « dan tijd , dat ook gij , aan de roepstem
 « voor Vorst en Vaderland gehoor geeft , en
 « ook uwe diensten aan de vervulling dier
 « heilige plicht toewijdt. Ik weet wel , hoe
 « moeilijk het voor velen uwer is , aan de
 « uitspraak van uw hart te voldoen ; en hoe-
 « zeer gij met hart en ziel de ons zoo hei-
 « lige zaak toegedaan zijt , andere redenen ,
 « en wel bestaande in de verzorging uwer
 « huisgezinnen , gedurende ulieder afwezend-
 « heid , beletten ulieden zoo vaardig uwe
 « diensten aan te bieden : dan ook hierin is
 « voorzien door het Gouvernement , en ik zal
 « trachten het mijne er toe bij te dragen ,
 « ten einde daar verder in voorzien worde.
 « Gijl. weet wat ik voor uw dorp , wat ik
 « voor velen uwer gedaan heb , en hoe gaarne
 « ik altijd gereed gestaan heb , om diegene

« onder u, overeenkomstig mijn geweten en mijn
 « ne overtuiging, te raden en bij te staan, die
 « zich bij mij vervoegd hebben; gij, zelven
 « hebt mij zoo menigmaal de streelendste
 « betuiging uwer achting gedaan, en mij
 « daarvoor de hoop gegeven, dat gij volgaarne
 « in tijden van nood zoudt medewerken,
 « indien ik uwe hulp inriep.”

« Welaan dan, Mannen van Petten! wier
 « moed zoo zeer bekend is: thans roep ik
 « uwen bijstand in; volgt het voorbeeld van
 « het getrouw gebleven Nederland; geest ge-
 « hoor aan de roepstem voor Vorst en Va-
 « derland, en wijdt uwe diensten aan het zoo
 « magtbehoevend Nederland; brengt alzoo het
 « uwe toe, ter verdediging van de regten van
 « eenen Vorst, — onder wiens regering het
 « land niet dan weldaden genoten heeft, en
 « tot toppunt van geluk gestegen was; — wiens
 « eenig doel het was de welvaart van land en
 « volk te bevorderen; — die met de meeste
 « naauwgezetheid gevolgd heeft, hetgene de
 « wetten hem ter vervulling opgelegd hebben; —
 « die bewonderd en hooggeacht wordt door
 « de Vorsten van Europa, — en aan wiens

« uitspraak vreemde rijken de beslissing hun-
 « ner teederste belangen onderwierpen; maar
 « ook van eenen Vorst, die nu zoo Godter-
 « gend beloond wordt voor zijne weldaden,
 « en wiens regten zoo schandelijk geschonden
 « zijn; komt, Mannen van Petten! vereenigt
 « u op het voorbeeld uwer vaderen; snelt aan
 « het Vaderland ter hulp; verdedigt en be-
 « veiligt hiërdoor uwe eigene betrekkingen,
 « haardsteden en bezittingen.”

« Het Vaderland eischt eenige mannen tot
 « de dienst der kanonneerbooten; gij, zijt
 « gewoon ter zee te varen. Bij besluit van
 « den Koning, van den 15den October 1850,
 « N°. 59, wordt aan ieder man, die zich
 « tot de dienst daartoe aanbiedt, uitgelooft:
 « 1°. Vijftien gulden per maand, zonder
 « korting, telken maand te betalen.”
 « 2°. Vijf gulden handgeld.”
 « 3°. Vrij transport aan boord.”
 « 4°. Vrij hangmat met toebehooren, welke
 « men echter zal moeten terug geven
 « bij de afdanking.”
 « 5°. Vrij voeding.”
 « Van mijne zijde zal ik diegenen, welke van

« geene winterkleeding voorzien zijn , op eene
 « behoorlijke en doelmatige wijze van het
 « noodige , voor eigene rekening , voorzien , en
 « aan hen , die daarvan genoegzaam voorzien
 « zijn , zal ik door andere middelen hunne
 « diensten trachten te vergelden . Ik zal in
 « de behoeften der vrouwen en kinderen van
 « hen , die zich aan de dienst des Veder-
 « lands wijden , op eene billijke wijze voor-
 « zien . Ik zal , naar gelang der omstandig-
 « heden , en naar ieders behoefte , de grootte
 « der huisgezinnen in aanmerking nemende ,
 « wekelijks in contant geld en levensmiddelen
 « uitdeelingen laten doen , terwijl ik mij ver-
 « bind aan de ongetrouwden onder u , nadat
 « door het Gouvernement uwe diensten niet
 « meer noodig gevonden zullen worden , en gij
 « tot uwe haardsteden teruggekeerd zult zijn ,
 « eene belooning van dertig gulden te schen-
 « ken ; aan de getrouwden eene belooning van
 « twintig gulden , en aan beiden , voor geheel
 « hun leven , vrijschenking van al de Heer-
 « lijke regten , welke zij voor hun vertrek
 « pleegden op te brengen .”

« Ik geef u lieden wijders de verzekering ,

« dat gij niet dan eene allezins goede be-
 « handeling zult ondervinden van den braven en
 « kundigen Zee-Officier, den Heer L. DE KONING,
 « door Z. M. onzen Koning met het ordelint
 « begiftigd, en die voor eigene rekening uw
 « handgeld. nog aanmerkelijk wil vermeerde-
 « ren, ik vermeen met *f* 3. Hij zal zelve
 « over ulieden het bevel voeren, en door
 « eigen voorbeeld en moed vóórgaan. Ik
 « zelve kan ulieden niet ten voorbeeld strek-
 « ken, daar ik geheel onkundig ben in de
 « betrekking waartoe gij geroepen wordt;
 « doch kan alleen mijn voorbeeld ul. moed
 « opwekken, welaan, ik zal dan gereed zijn
 « echtgenooten en kinderen te verlaten en van
 « hen te scheiden, ten einde mijne diensten,
 « met de uwe vereenigd, aan het Vaderland
 « te wijden.”

« (was get.)

« C. SANDENBERG MATTHIESSEN,
 « *Regter der Regtbank van*
 « *eersten aanleg te Alkmaar,*
 « *eigenaar der Heerlijkheid*
 « *Petten.*”

Welk regtgeaard Nederlander kan koud en

gevoelloos blijven, wanneer hij dit leest! Niet alleen dat hij anderen oproept tot de dienst, en voor de achtergeblevene betrekkingen wil zorgen, neen! hij zelve wil vóórgaan. MATTHIESSEN heeft woord gehouden: weinige dagen na deze oproeping, die in October 1836 plaats had, zien wij hem in zijn rijk en prachtig gemonteerd rijtuig naar Haarlem brengen: hij laat zich daar voor het front van eene kompagnie jagers rijden, zijne bedienden helpen hem uit het rijtuig, en MATTHIESSEN treedt, na afscheid van de zijnen genomen te hebben, regelregt naar zijne plaats in de gelederen. Ziedaar! de aanzienlijke man in eens een gemeen jager, onder het korps jagers van ROOKMAKER. Ook traden er 18 uit zijne gemeente, op zijne roepstem, den 3den December 1836, bij de armade op de rivieren in dienst, terwijl de Heer MATTHIESSEN het Bestuur van Petten in de gelegenheid stelde, om voor de achtergeblevene betrekkingen, ten getale van 63 personen, te zorgen, en in dier behoeften, ingevolge zijne belofte, te voorzien. Later vernamen wij, tot onze vreugde, dat hij, na den tiendaag-

schen veldtogt, door Z. M. den Koning, naar verdiensten, tot Ridder van de Militaire Willemsorde is verheven, ofschoon hij anders alle verheffing, die men hem aanbood, afwees.

Onze harten stemmen geheel in met de taal van den Heer D. B. dien, bij het lezen van de bevingenoemde oproeping van den Heer MATTHIESSEN aan zijne ingezetenen van Petten, de volgende dichtregelen uit de pen vloeiden:

Schoon korts de moed me ontzonk, bij poozen,
Toen 't schijnbaar zegespoor zich aan de hel verbond;

Thans bear ik 't hoofd weêr op, en hoef nog niet
te blozen,

Dat eens op Bato's grond mijn ned'rig wiegje
stond.

Waar ik het zwaar karlouw van een CHASSE hoor
dondren,

Herleeft voor mij weêr de eeuw van wond'ren,
Die eens aan gansch Euroop' door Neêrland werd
vermeld;

Maar nu men, als weleer, voor 't heil des Lands
de koffren

Ontsluit, en voor 't bestaan der vrijheid mild durft
offren;

Nu voel ik, dat de borst mij van verrukking
zwelt.

Ook gij, MATTHIJSSEN doet der vaders roem her-
leven;

Gij hebt den besten Vorst daarvan 't bewijs ge-
geven;

En zoo aan HELMERS lied, dat Hollandsch Natie
maakt,

Voor later nageslacht een tweetal helden faalt,
't Is dat uw beider naam er niet staat bij geschre-
ven.

Het vaderlandslievende Zwartewaal.

Hoezeer ook de algemeen goede geest,
de zucht voor Vorst en Vaderland in Noord-
Nederland zich klaarblijkelijk heeft vertoond,
en door daden krachtdadig is bewezen,
zoo munt voorzeker het dorpje Zwartewaal,
dat naauwelijks 900 zielen telt, boven andere
plaatsen uit in het leveren van vrijwilligers.
Behalve de personen, die bij de Nationale
Militie dienen, en met de Schutterij zijn
uitgetrokken, hebben er zich 23 vrijwillig
aangeboden voor de dienst bij de armée op

de rivieren , terwijl de reeders KWAK EN ZOON , ook te Zwartewaal wonende , twee vischsloepen , ten dienste van de armade , den lande hebben geschonken.

Waar vindt men koren zonder kaf?

(Een afgeluisterd gesprek binnen een der hoofdsteden van ons Vaderland.)

A.

Hoe , JURNIE ! gij nog niet naar 't wachtende oorlogsveld ?

B.

Ik kan niet ... 'k ben te klein ... en ook geen groote held.

A.

Wat ! — was de moed dan ooit in de ellemaat gelegen ?

B.

Neen ! — maar men moet de zaak eens ernstig overwegen ,
Dat heengaan is gewis geen gekheid ... want de dood...

A.

Gij mint het Vaderland. — Gij ziet zijn angst en nood , ...

En gij, gezond en jong, gij zoudt nog aarslen kunnen?

B.

Ja, 'k blijf dat Vaderland de hoogste voorspoed gunnen.

A.

Wat! — gunnen? — 't is wat moois! — wie hier besluitloos staat,

Niet helpt, waar alles helpt, is slechts een onverlaat.

B.

Maar 'k moet studeren.

A.

Weg! ja weg met al 't studeren,
Zoo 't u 't vervullen van uw plichten niet mogt
leeren;

En zij dan, die alreeds

B.

Ach! ja ik bloos er van,
Maar 'k ben niet vrij; helaas! ik doe al wat ik kan.

A.

Dat 's hard; — want niets dan schande is in uw
daad gelegen,

Uw Vader zal toch niet.....

B.

Mijn moeder is er tegen.

A.

Maar vader ... die zoo juist, al wat hem nut is,
wikt?

B.

Mijn vader knikt of schudt, naar moeder schudt
of knikt.

A.

Zoo! zoo! maar om wat reën is moeder lief er
tegen?

B.

Zij is te teër van aard, — maakt zich zoo zeer ver-
legen;

Wij zijn te jong, te zwak. Het land wordt wel
gered;

Wat nood of andren drukt, bij ons is altijd pret.

Mijn moeder wil de zorg aan andren overlaten;

En voor het vechten zijn *de Schutters en Soldaten*.
Studeren ... dan een ambt ... als lieden van fatsoen.

A.

De hommels leven ook van 't geen de bijen doen.

B.

Mijn moeder is te diep gevoelig ... Ook mijn broeder
Mag even min als ik.

A. (*Henengaande.*)

't Is wel!... die lieye moeder!

Wie wederstaat het verzoek van jonge

... schoone meisjes?

Toen het oproer ook, den 18den October 1850,

te Mechelen uitbrak, werden daar de voornaamste gebouwen geplunderd, zoo als die van den Burgemeester OLIVIER, den Kontrolleur POPPÉE, VAN VELSEN, lid der Tweede Kamer, den Ontvanger DE BIE enz. Het woedende graauw viel ook op het huis van den Heer ARJAU, Eiker der maten en gewigten, aan, en zouden ook aldaar alles vernield hebben, indien niet de jonge juffrouwen eener kostschool, welke zich in dit huis bevond, voor de plunders op de knieën waren gevallen, en door hare tranen, aan sommigen dier met lompen bekleedde, lieden medelijden hadden ingeboezemd.

De jonge Ridder en koene Krijgsman

L. ELDERS.

In den morgen van den 18den October 1830 geraakte de bezetting van Lier, die een' uitval deed, met onze koloniale troepen slaags. Of schoon de Belgen, door hunne artillerie op de wallen van Lier gedekt werden, en het van daar kogels uit bliken lieten op de

onzen régende, werden zij echter door de kolonialen tot onder de wallen van Lier terug gedreven. Het mogt evenwel de onzen niet gelukken de stad te bemagtigen.

Bij deze gelegenheid betoonde de vrijwilliger LOUIS ELDERS, fuselier bij de 5de Kompagnie van het algemeen depôt der Landmagt N°. 35, een tengere jongeling van 17 jaren, die eerst 55 dagen dienst telde, een' moed, eene onversaagdheid en volharding, die men hoogst zelden bij den ouden soldaat vindt. Als tirailleur werkende, was hij steeds vooraan, trad de Belgen stoutmoedig onder de oogen, en een meesterlijk scherpschutter zijnde, deed hij er 7, ja andere ooggetuigen willen zelfs van 10, in het zand bijten. Het was inderdaad iets vreemds, een jong mensch van eene nietige gestalte, vooraan bij de dappersten te zien; de oude soldaten bewonderden zijne onverschrokkenheid, toen zij hem daar met alle bedaardheid, de menigte kogels niet achtende, die hem langs de ooren snorden, zijn geweer op de muiters zagen aanleggen, en den een vóór, den ander na, nederschieten; ja, ook de officieren had dit zoodanig getroffen,

dat zij hem openlijk ter navolging voorstelden, en anderen aanmoedigden dit voorbeeld van krijgsmans moed te volgen. Tegen den avond kregen de Belgen versterking uit de stad, en kwamen met groote overmagt aanrukken; nu kregen dan ook de koloniale order om terug te trekken, hetwelk zij echter niet dan met grooten weêrzin deden; ook den jeugdigen ELDERS was het denkbeeld van terug te trekken onverdragelijk. Toen hij het niet langer houden kon, trok hij, met nog iemand tot zijn korps behoorende, in een aan den weg van Lier staande huizen, en onderhield met zijn' makker uit hetzelfde een zoodanig geregeld vuur, en bragt daardoor den vijand zulk een in het oog loopend verlies toe, dat deze, geloovende dat zich hierin een gansch regiment geposteerd had, een stuk kanon deed aanvoeren en op hetzelfde pointeren. Onze twee vaderlanders zagen dit wel, doch hielden stoutmoedig vol; maar toen met het vierde of vijfde kanonschot den voorgevel werd afgeschoten, en het huis boven hen dreigde instortten, moesten zij wel, wilden zij niet onder de puinen begraven worden,

hetzelfde verlaten. Natuurlijk waren zij nu afgescheiden van hun regiment, dat de ver-
traging der Belgen, door onze twee koene
strijders veroorzaakt, zich ten nutte gemaakt had
en terug getrokken was. Van achter het huis
uitgegaan, moesten zij langs eenen omweg
trekken, om bij hun korps te komen. Na
lang sukkelen en dwalén, en van 's morgens
11 tot 's avonds half 7 ure onvermoeid en
onafgebroken bezig geweest zijnde, kwamen
zij gelukkig bij de hunnen aan, die hen reeds
onder de dooden waanden.

Bij Koninklijk besluit van den 3den No-
vember 1830, werd dan ook de jonge ELDERS
benoemd tot Ridder van de Militaire Willems-
orde 4de Klasse; en ziedaar! — een Ridder
van zeventien jaren.

Welk een genoegen moet de lezing van
deze gebeurtenis ieder regtgeaard Nederlander
verschaffen; maar met welk eene vreemde
moeten zijne Grootouders, de oude en brave
Heer J. ELDERS en echtgenoot, te Haarlem
woonachtig, dit berigt hebben ontvangen,
daar zij eenmaal den dood hebben beweend
en nog betreuren, van drie hunner zonen,

die vrijwillig ten strijde togen en allen den heldendood stierven: één hunner verdronk, bij den overtocht eener rivier, in Spanje, de tweede sneuvelde in Rusland, en de derde viel voor het Vaderland, in de velden van Waterloo.

*Wist gij wel dat Papa CHASSÉ
zoo grappig was?*

Om de aardigheid willen wij de leugen, die een Fransche Belg verzonnen, en, in October 1850, in een Antwerpsch dagblad geplaatst heeft, u eens opdisschen. Nadat men in dit blad leest, dat de bezetting van het citadel 1500 man sterk is, vervolgt hetzelfde: « dit volk heeft eenige dagen « geleden vrij wat ongeregeligheden op het « kasteel veroorzaakt, welke zeer ernstig kon- « den geworden zijn, daar deze verachtelijke « horde het ontwerp gesmeed had, om, tot « den laatsten man toe, weg te loopen. Ge- « neraal CHASSÉ, die zich zelden aan zijne « krijgslieden vertoont, kwam nu echter te

voorschijn, en deed de navolgende zeer eigenaardige aanspraak: « Gij wilt weg loopen? Gaat! Maar ik waarschuw u, dat de stad van roovers wemelt, die u de neuzen en ooren afsnijden en daarna op hangen zullen.” — Deze aanspraak had eene goede uitwerking, en geen enkel man dacht er meer aan, het kasteel te verlaten.”

*Bombardement van Antwerpen,
den 27sten October 1850.*

Den 17den October werd de rust, die tot nu toe Antwerpen tamelijk beheerscht had, gestoord door het graauw, dat zich aan de Brusselsche poort vertoonde, en de daar bevindende wacht met steenen wierp en uitjouwde. Daar een herhaald waarschuwen niets baatte, was de officier van de wacht verplicht, wilde hij aan zijne ontvangene orders gehoorzamen, op het gespuis te laten vuren. Een der aanranders, die ongelukkiglijk eens weduwe met zes kinderen aliet, sneu-

valde , en drie andere werden gekwetst. Intusschen groeide de muitende menigte aan, die niet dan door zware patrouilles tot rust konden gebragt worden. Ten gevolge dezer onlusten gaf de Generaal CHASSÉ schriftelijk berigt aan den Burgemeester, die hetzelfde dadelijk aan de ingezetenen bekend maakte, dat hij van nu af aan de vesting in staat van beleg stelde. De kooplieden van Antwerpen verzochten wel eenig uitstel hiermede: doch het antwoord van den Generaal CHASSÉ was: »Mijne Heeren! ik heb geene kennis « van beurs- of handelzaken, doch ik weet « hoe ik als Generaal handelen moet; ik bezit « standvastigheid genoeg om vol te houden, « en moed, om mij voor mijnen Koning « op te offeren.” De gemoederen kwamen hierdoor echter niet tot bedaren; op den volgende dag zag men geheele troepen volks met Brabandsche kleuren aan het knoopsgat, onder veel gedruis, langs de straten zwerven. De Prins van Oranje gaf in eene dagorde uit, dat er eene afscheiding tusschen de Hollandsche en Belgische legers zoude plaats hebben; dit bragt aanvankelijk de gemoederen

tot bedaren. Den 23sten gaf de Luitenant-Generaal Baron CHASSÉ order, om de inundatiën, ten noorden en zuiden van de vesting te bewerkstelligen, gelijk ook voor de positie van het Vlaamsche hoofd en de forten Lillo en Liefkenshoek, en voorts de gebouwen en andere voorwerpen, die tot dekking van den vijand, in de nabijheid van Antwerpen, konden dienen, te doen wegnemen. Deze maatregelen, hoe gebiedend noodzakelijk ook, baarden onder de inwoners een algemeen misnoegen: vooral het in brand steken van eenige huizen. Des avonds van den 24sten, toen in den loop van dien dag de voorschrevene order was ten uitvoer gebragt, kwamen de Heeren Burgemeester en Schepenen der stad Antwerpen, bij den Generaal CHASSÉ op het kasteel, gaven van de verbittering der inwoners over de genomene maatregelen kennis, en deelden hunne vrees mede, dat, wanneer men voortging de huizen buiten de vesting af te branden, alsdan gewis het volk tot oproer zoude overslaan. De Luitenant-Generaal dit inziende, gelaste genoemden Burgemeester, om zorg te dragen, dat de

huizen, gelegen binnen den afstand van 150 ellen van het glacis des kasteels, dadelijk werden afgebroken, welke last door deze werd aangenomen.

Gedurende den 25sten bleef het in de stad niet alleen rustig, maar men ontdekte zelfs geen spoor, dat er oproer te vreezen was; ook niet toen de troepen, hunne stellingen buiten de stad verlatende, binnen dezelve trokken.

Des nachts tusschen den 25sten en 26sten bleef de rust mede ongestoord; doch in den ochtend van dien dag, nadat de Hollandsche troepen, van de Belgische afgescheiden, te zeven ure uit Antwerpen getrokken waren, plunderde, omstreeks acht ure, het gemeen een schip, waarin een aantal wapenen van het regiment lanciers N°. 10 werden geladen, hetgeen echter voor een gedeelte werd gestuit, doordien de Kolonel ter zee LEWE VAN ADUARD, eene gewapende barkas naar die plaats zond, en het schip op stroom liet leggen.

Omstreeks half elf ure had er een oploop van het gemeen in de Kerkstraat, bij St. An-

dries, plaats, waarop een detachement van 100 man werd gedirigeerd, ten einde deze zamenscholing uit een te drijven; zij vonden echter tegenstand, zoo dat deze magt genoodzaakt werd om geweld te gebruiken, waardoor dan op dat oogenblik de rust oogenschijnlijk hersteld werd. Weinige oogenblikken daarna begaf zich een tweede detachement naar het kwartier van St. Andries, welk detachement al spoedig met de opstandelingen in het gevecht geraakte, en uit de huizen werd beschoten. Van dat oogenblik af aan werden al de poortwachten, en de troepen binnen de stad staande, door de burgers, die zich in de nabij gelegene huizen hadden begeven, beschoten, of door de zich in de straten bevindende aangevallen, hetwelk zonder ophouden den geheelen dag en een gedeelte van den nacht aanhield. De Luitenant-Generaal CHASSÉ had, in den loop van den namiddag, eenige weinige schoten op de huizen van het kwartier van St. Andries, waaruit de soldaten door de burgers werden beschoten, alsmede op eenen toegang tot het kasteel, alwaar eene ontmoeting met

de muiters plaats had, laten doen, doch alleen om vrees in te boezemen: waarvan dan ook het gevolg was, dat op den 27sten daaraanvolgende, te zeven ure, eene commissie van notabelen bij Zijne Excellentie werd aangemeld, aan het hoofd hebbende den Heer OSIJ, President van de Bank, die den Generaal voorstelde, om alle vijandelijkheden te doen staken, ten einde niet alleen het storten van bloed voor te komen, maar ook de welgezinden voor eenen geheelen ondergang te doen beveiligen, zeggende dat zij vergezeld werden door eenen inwoner der stad, die op zich had genomen eenen brief, die aan hem, door een' gedelegeerden van het provisioneel Gouvernement van Belgie, overhandigd was, aan Zijne Excellentie ter hand te stellen. Deze brief behelsde het voorstel, om de troepen, die zich in de stad bevonden, binnen het kasteel te doen rukken, en de stad door hunne troepen te laten bezetten, doch van dat oogenblik af al de vijandelijkheden te doen ophouden, nemende hij gedelegeerde aan, om dadelijk eene deputatie aan Zijne Majesteit te zenden, ten einde

over de ontruiming der vesting door de Koninklijke troepen te handelen. Onze troepen, volgens de ingekomene rapporten, zeer sterk op alle punten gedrongen zijnde, en zich niet langer in de aangenomene positiën aan de poorten kunnende staande houden, alzoo er des morgens te zeven ure 6000 man Brusselsaars en Leuvenaars de Burgerhoutpoort waren binnengerukt, vond de Luitenant-Generaal CHASSÉ dit voorstel aannemelijk, daar hij zich op dat oogenblik toch zoude genoodzaakt gezien hebben, om de troepen te moeten doen terug trekken, hetwelk, door het vuur uit de huizen, niet dan met veel verlies zoude hebben kunnen geschieden. Intusschen nam de Generaal, alvorens daaromtrent door Zijne Excellentie eene beslissing werd genomen; het gevoelen van al de chefs der korpsen in, die zich met het voorstel van meergenoemden gedelegeerden vereenigden; waarop de Generaal last gaf, om op alle punten de vijandelijkheden te doen staken, en dat de troepen zich naar het stapel- en constructie-magazijn zouden begeven; daarna werden de sleutels der poorten, door een

vertrouwd persoon, aan den gedeputeerden van het provisioneel Gouvernement op het stadhuis gezonden, dewelke ook werkelijk door hem ontvangen zijn, blijkens reçu, dat hierbij werd overgelegd.

Zoodra deze wapenstilstand bekend werd, hield het vuur aan alle punten op, en de troepen begaven zich naar het gemelde magazijn; doch van tijd tot tijd werd er nog uit de huizen op de bezetting van het kasteel geschoten, waarschijnlijk door diegenen, die geene kennis van de getroffene overeenkomst hadden; en om zulks te doen ophouden, vond de Luitenant-Generaal Baron CHASSÉ raadzaam, eene witte vlag op eene der bastions van het kasteel te doen stellen. Deze maatregel gaf aanleiding, dat de beruchte KESSELS, bekend door zijn rondreizen met een walvischgeraamte, zich noemende Kommandant van de Artillerie, vergezeld van eenen Luitenant-Kolonel, NIÉLLON genaamd, zich als parlementairen bij den Generaal aanmeldden, en, binnen gelaten zijnde, verlangden te weten, waarom men het witte vaandel had opgestoken; de Generaal antwoordde hetgeen

dienaangaande hierboven is vermeld , alsmede om door een ieder de gesloten kapitulatie te doen eerbiedigen. KESSELS hield zich met dit antwoord niet te vreden , zeggende dat de civiele magt onbevoegd was , om eene militaire overeenkomst te treffen ; en verklaarde , uit naam van den Kommandant der troepen , door wien hij zeide afgezonden te zijn , de geslotene kapitulatie voor onwettig en zonder eenige verbindende kracht ; ja , zelfs ging zijne vermetelheid zoo ver , dat hij voorwaarden voorstelde , waarbij de bezetting het kasteel moest ontruimen , en de wapenen op het glacis nederleggen. Waarop de Generaal antwoordde : « ik verklaar u , dat ik « de vernederende voorwaarden , die gij mij « durft voorstellen , niet aanneem ; dat ik de « vesting , waarvan mij het bevel is toever- « trouwd , tot het alleruiterste zal trachten te « verdedigen , en dat ik nooit eenige voor- « waarden zal aannemen , waarbij mijne eer , « die tot nog toe zonder de minste smet is « gebleven , zoude bezoedeld worden.” Dit antwoord bragt KESSELS vrij wat tot bedaren , en hij besloot dus , het voorstel van den Ge-

neraal CHASSÉ aan te nemen , die hem verder zeide zich te vervoegen bij den gedelegeerden van het provisioneel Belgisch Gouvernement , met wien hij onderhandeld had.

Niet voor één uur werden parlementairen aangekondigd , die , zonder te verlangen om binnen gelaten te worden , aan den Kommandant der wacht twee eensluitende eischen om te kapitulieren gaven , en die beide ter overhandiging aan den Luitenant-Generaal CHASSÉ waren bestemd. Door dit stuk was dan , hoezeer er door de vroegere overeenkomst een' wapenstilstand voor een' onbepaalden tijd was gesloten , een' wapenstilstand , slechts tot vier ure in den namiddag bepaald , op welk tijdstip geantwoord moest worden , of de voorgeselde voorwaarden al dan niet werden aangenomen. Te half twee ure begonnen de munitelingen wederom op onze troepen , zich binnen de enceinte van het stapel- en constructie-magazijn bevindende , met geweer te vuren , hetgeen meer en meer toenam , zoodat de Kolonel SPRENGER , die aldaar het bevel voerde , een en andermaal liet vragen , of hij order konde

geven om ook te varen, hetwelk echter door den Generaal werd geweigerd, aangezien Zijne Excellentie de geslotene kapitulatie in den volsten zin wilde naleven, gevende tevens last om eene witte vlag uit te steken; dit maakte echter geen indruk op de oproeringen, en hun vuur werd van tijd tot tijd levendiger onderhouden, tot dat zij eindelijk een veldstuk voor den hoofd-ingang van de enceinte van gedacht magazijn plaatsten, en daarmede de deuren openschoten, waardoor veel verwarring onder onze troepen werd te weeg gebracht, en hetwelk tot gevolg had, dat deze zich, in de grootste verwarring, op de ijzeren poort terug trokken.

De Luitenant-Generaal Baron CHASSÉ, verontwaardigd over de schending van den gesloten wapenstilstand, gaf alstoen, omstreeks half vier ure, last, om het St. Andriaas kwartier, waar de muitelingen zich in groot aantal bevonden, niet alleen met geweer te beschieten, maar ook te bombarderen en brandkogels daarin te werpen; hetgeen tot half acht ure heeft aangehouden, terwijl de oorlogs vaartuigen, van hunne zijde, insgelijke

de stad aan de zijde der rivier beschoten.

De verwoesting was geweldig, die door het bombardement veroorzaakt werd. Het Arsenaal, de Lepel- en Predikheerenstraten, het Entrepôt en de nabij gelegene Kloosterstraat, waar de rebellen 5 stukken geschut hadden, gericht tegen de op de Schelde gelegene schepen, werden vernield; op onderscheidene plaatsen, de geheele stad door, zag men huizen, door gloeiende kogels in brand geschoten, afbranden, waaronder het Hotel St. Antoine. De constructiewinkel van het Arsenaal, waarin de muitelingen in menigte zich verschoolen hadden, was spoedig vernield, alzoo men, om de muiters daaruit te verdrijven, het kanon daarop had gericht. Dat dit eene vreesselijke slagting veroorzaakte, is ligt te begrijpen. Even na het ophouden van het bombardement, meldde zich als parlementairen eene kommissie van notabelen van Antwerpen aan, die aan Generaal Baron CHASSÉ een tafereel opging, van de verwoesting door het bombardement veroorzaakt, smekende tevens om eenen wapenstilstand te sluiten. De Generaal, bewogen met het

lot der inwoners, stond hun dien toe, tot den volgenden morgen acht ure!, wanneer men, geen vergelijk getroffen hebbende, het bombardement weder zoude voortzetten, welk vergelijk, gelukkiglijk voor de Antwerpenaars, getroffen werd, en waarbij werd bepaald, dat de werken tot den aanval niet mogten worden versterkt, maar blijven moest zoo als het was; — dat men op een afstand van 500 Ned. ellen het Citadel niet mogt genaken; — dat de schepen hunne stelling op de Schelde moesten behouden; — dat van het tuighuis de helft aan het Citadel moest verblijven; — en dat, ter vergoeding van de weggeroofde levensmiddelen, door de Belgen aan den Generaal CHASSÉ 12 ossen, 3 vaten jenever en $2\frac{1}{2}$ vat rijst moest uitgekeerd worden.

Het getal der gesneuvelden aan onze zijde bedroeg 7 man, waaronder de Luitenants ter zee KLINKHAMER en MAAS, gediend hebbende op *de Komeet* en *de Proserpina*. Het getal der gekwetsten bedroeg 36.

Onverschrokkenheid en menschenliefde
van den Luitenant J. DOORMAN en
de Kanonniërs G. NOOTEBOS en
J. VAN RIJN.

Bij den opstand in Antwerpen waren , in den nacht van den 26sten op den 27sten October , onze troepen bij de Burgerhoutsche en roode Poort geposteerd , om die in bezitting te houden , ten einde de opstandelingen , die in groote hoopen kwamen aanstroomen , de stad niet zouden binnen stormen. Onze troepen onderhielden een hevig geweervuur met de muiters van buiten , en werden tevens van binnen uit de straten en huizen der stad sterk beschoten , zoodat zij tusschen twee vuren in waren en veel volk verloren. De Generaal CHASSÉ berekende , naar het geweldig schieten der onzen , dat het kruid en lood zeer moest verminderen , en bijna verschoten moest zijn , waarom hij vrijwilligers vroeg , om met een paar wagens daarheen aanvoer te brengen. Daar men een gedeelte der stad door moest rijden , om aan

de poort te komen, en de muiters, de geheele stad door, zamenscholingen maakten en tegen de onzen zich wapenden, was dit natuurlijkerwijze een hoogstgevaarlijke togt; evenwel het denkbeeld dat de onzen, bij gebrek aan kruid en lood, door den vijand van buiten en binnen ingesloten, verschrikkelijk in het naauw zouden worden gebragt, en eindelijk, door te groote overmagt, in de pan zouden worden gebakt, zoo zij zich niet overgaven, deed den Luitenant J. DOORMAN, en de Kanonniers van het 3de bataillon, G. NOOTEBOS en J. VAN RIJN, besluiten, deze hoogstgevaarlijke reis te ondernemen, en twee wagens, zwaar met kruid en lood beladen, naar hunne strijdende makkers te brengen. Dan daar men het als zeker veronderstellen kon, dat zij met hun drieën de slagtoffers van hunne stoutmoedigheid moesten worden, en den vijand daardoor eene menigte kruid en lood in handen zoude vallen, werden hun 100 man der 1ode afdeeling tot dekking medegegeven. De trein toog nu op weg, dan zij waren naauwelijks buiten de *barrière* van de Citadel ge-

komen, of de kogels floten hen langs de ooren; uit de Lorrestraat was het vuur van het gemeene volk zoo hevig, dat het kogels scheen te regenen. Het gelukte hen echter de poort te bereiken, doch met het verlies van vier man. Toen zij hun kruid en lood afgegeven hadden, besloten zij de gekwetste strijders van de onzen, die men in het wachthuis aan de poort had doen brengen, en welk wachthuis alle oogenblikken in 's vijands handen kon vallen, mede te nemen. In der haast, en onder veel gevaar, namen NOOTE-BOS en VAN RIJN ieder negen gekwetsten uit de wachten op hunne wagens, en trokken nu terug naar de Citadel, terwijl zij onder weg de zeven gekwetsten, die van hunne zijde gevallen waren, als in de heenreize, gelijk men reeds weet, vier, en in de terugreize drie, ook nog mede namen. Dat hun togt in de terugreize even gevaarlijk was, is ligt te begrijpen. Op de Citadel aangekomen, betuigde dan ook de Prins van Saxon-Weimar zijne hooge verwondering, dat hij hen terug zag; alsmede zijne ongemeene tevredenheid over het medenemen van 25 ge-

kwetsten, die anders de muiters in handen zouden gevallen zijn, en wier treurig lot dan niet te berekenen ware geweest. Toen NOOTEBOS en VAN RIJN de gekwetsten in het hospitaal afgegeven hadden, wilden zij met geweld weder naar de poort, omdat daar nog zoo veel gekwetste kameraden van hen lagen, dan de Luitenant DOORMAN wilde dezen tweeden togt niet ondernemen, dewijl de muitende menigte van oogenblik tot oogenblik nog aangroeide, de togt daardoor nog gevaarlijker werd, en men waarschijnlijk meer manschappen zoude verliezen, dan men gekwetsten kon redden; er nog bijvoegende: « Wij hebben inderdaad ook reeds genoeg « gevaar van ons leven uitgestaan. » — Groot en veelvuldig zijn de dankbetuigingen, die zij van hunne geredde kameraden ontvangen, daar deze het edel drielal als de redders van hun leven beschouwen. — Als een treffend bewijs van het edel karakter des heeren DOORMAN, moeten wij niet vergeten hierbij te voegen, dat toen men hem, als aanvoerder van dezen gevaarlijken togt, van hoogerhand de Militaire Willemsorde aanbood, hij die

niet begeerde , indien de Kanonniërs NOOTEBOS en VAN RIJN , welke er evenveel aanspraak op hadden , dezelve niet mede ontvingen. Het is dan ook van dat gevolg geweest , dat NOOTEBOS en VAN RIJN , op den 12den December 1831 , er voor gedecoreerd zijn geworden , en hunne ridderorders hebben ontvangen.

Alzoo de Kanonnier G. NOOTEBOS een inboorling dezer stad is , en een persoon die zich altijd door een vlijtig , stil en braaf gedrag heeft doen kennen , zoo was dit berigt voor zijne ouders en voor onze geheele stad ten hoogste aangenaam ; en daar hem , bij deze verheffing , zijne eenvoudige nederigheid is bijgebleven , en hij zich op zijne ridderorde noch op zijne daad iets laat voorstaan , ja zelfs daarvan ongaarne spreekt , zoo is hij nog zeer in de algemeene achting gerezen.

Kort levensbericht van den Generaal
CHASSÉ.

Op den 18den Maart van het jaar 1765 zag de thans 67 jarige held, DAVID HENDRIK Baron van CHASSÉ, het eerste levenslicht, in de stad Thiel in Gelderland. Naauwelijks had hij zijn tiende jaar bereikt, of hij trad als kadet in Nederlandsche dienst; het jaar 1781 zag hem tot Luitenant bevorderen. In 1787 ontweek hij als patriot het land, en nam dienst in de Fransche legers, waar zijne dapperheid hem weldra deed onderscheiden, en in 1793 den rang van Luitenant-Kolonel verwerven. De veldslagen van Mouqueron, Stade en Hooglède, getuigden van zijnen moed. In 1795 keerde hij met het leger van PICHEGRU in zijn vaderland terug, en in het volgende jaar maakte hij den Duitschen veldtogt, onder de bevelen van den Generaal DAENDELS. Drie jaren later, bij den inval der Engelschen in Noord-Holland, weêrstond hij, aan het hoofd van een korps jagers, ver-

scheidene uren langeen' veel sterkeren vijand. Na den aftogt der Engelschen, zag hij zich andermaal tot het deelnemen aan den Duitschen veldtog geroepen. In denzelven hielp hij Wurtzburg belegeren, heroverde eene batterij op de Oostenrijkers en maakte 400 gevangenen in een der gevechten. In 1805 en 1806 verzelde hij den Hollandschen Generaal DUMONCEAU in den oorlog tegen Pruisen. Maar vooral in den Spaanschen krijg, deed hij zich gedurig onderscheiden; de onverschrokken moed, waarmede hij steeds met de punt der bajonet op den vijand indrong, verwierf hem van den soldaat den eernaam van *generaal-bajonette*. Zijne uitstekende diensten in dezen zesjarigen oorlog, in welken hij de meeste veldslagen bijwoonde, en onder anderen de roemrijke zege van Ocana, welke de Hollandsche troepen met roem overdekte, hielp bevechten, deden hem door Koning LODEWIJK NAPOLEON tot de waardigheid van Baron verheffen, met de dotatie van f 3000 op de domeinen van het rijk; gaande deze koninklijke gunst, nog verzeld van zijne benoe-

ming tot Commandeur bij de Orde van de Unie. In de bergpassen van de Pijreneën gelakte het hem, door buitengemeene onverschrokkenheid, het legerkorps van den Graaf ERLON te redden. Voor dit luisterrijk wapenfeit ontving hij de decoratie van officier bij het legioen van eer, en vroeg de Hertog van Dalmatie (Maarschalk SOULT) zijne bevordering tot Luitenant-Generaal, eenen rang welke hij echter eerst bij het verlaten der dienst van Frankrijk bekomen heeft. Ook NAPOLEON stelde zijne dapperheid en kunde op hoogen prijs, en benoemde hem, bij besluit van den 20sten Junij 1811, tot Baron van het Rijk.

In de maand Januarij 1814 ontving hij bevel, om zich bij het groote leger in de omstreken van Parijs te voegen; ook daar deed hij wonderen van dapperheid, en werd in een gevecht tegen de Pruiszen gewond. In de beide veldtogten van 1813 en 1814, werden drie paarden onder hem doodgeschoten en twee gewond.

Na de eerste kapitulatie van Parijs keerde hij in zijn vaderland terug, en werd door

Z. M., destijds Souverein Vorst van Holland, als Luitenant-Generaal bij het leger geplaatst. Bij den veldslag van Waterloo handhaafde hij zijn' ouden roem van onverschrokken soldaat en van kundig opperhoofd. De oude Keizerlijke Garde eene beweging ziende maken op eene Engelsche batterij, welke, uit gebrek aan krijgsbehoefden, hun vuur had moeten staken, en al het gewigt van het behouden van dezen post gevoelende, deed hij den Majoor VAN DER SMISSEN, thans, helaas! de medestander van het oproer, in vollen ren met zijne rijdende artillerie derwaarts toesnellen, waardoor de poging des vijands niet slechts verijdeld werd, maar deze zich genoodzaakt zag, met achterlating van een aantal dooden, in wanorde te wijken. Ook in dezen gedenkwaardigen slag, bragten zijne verrigtingen met de bajonet niet weinig bij tot het behalen der overwinning. De Hertog van WELLINGTON zelf deed zijne verdiensten in dit gevecht, bij een' later openbaar gemaakten brief, regtmatige hulde geworden.

Thiel beroemd door zijne groote mannen.

Opmerkelijk is het, dat deze kleine stad, die naauwelijks 4200 zielen telt, zoo vele mannen heeft opgeleverd, die hooge rangen bekleedden en nog in de eerste betrekkingen werkzaam zijn: vier Generaals, op het oogenblik in werkelijke dienst, als: CHASSÉ, POST, MEIJER en VAN DEN BOSCH, thans Gouverneur-Generaal van Nederlandsch Indiën, zijn Thielenaars.

*Ook wij in onze stad beleefden den dag,
waarop onze Schutterij uittrok.*

Ja, ook wij hebben dien dag beleefd. Inderdaad een' indrukwekkenden dag; nimmer vergeet ik dien. Het was in den vroegen morgen van den 28sten October 1830, dat de schutters zouden uittrekken. Onder de zelve bevond zich ook een vriend, die sedert vijf jaren mij in mijnen post behulpzaam was. Daar men hem met den Sergeant-

Majoor tot kwartiermeester had benoemd, moesten zij de kompagnie vóórafgaan, en gingen dus met de gewone trekschuit, die te zes ure afgaat, henen. Ik was ontsteld, ook mijne huisgenóoten waren zeer aangedaan. Van mijne eerste ontsteltenis wat tot bedaren gekomen, liep ik bij het aanbreeken van den dag, kwartier over zes ure, de stad door. Het was een donkere morgen met motregen. Voor half zeven ure moesten de uittrekkende personen op de Kaasmarkt zijn, en nu zag ik dan ook weldra bij den donkeren schemermorgen, hier en daar, een schutter het huis verlaten; en het treurig: *vaarwel mijn kind, broeder of man*, klonk akelig uit de huizen. Het geloop langs de straten werd nu van oogenblik tot oogenblik drukker; men zag elkander aan en sprak niet; men groette elkander en een hoofdknikken of handdrukken was het stomme antwoord. Met klokslag van half zeven waren allen, ten getale van 66 man, reeds op de Kaasmarkt; *geen een ontbrak en allen waren met den besten geest beziel*. Door een overgroot getal ingezetenen werden zij nu de stad uitgeleid. Alles stemde

mede om den uittocht treurig te maken: de dikke drukkende lucht, waardoor tevens de trom een doffe treurklank kreeg; de duistere morgenschemering; de bedroefde aangezigten der vrouwen, die wij, door de straten gaande, tusschen de glasgordijnen bespeurden, en de zwijgende menigte, die hen tot aan de Amsterdammerpoort vergezelde. Er waren gewis meer dan duizend menschen op de been. Men hoorde slechts de doffe trom en het geruisch der voeten. Ieder gevoelde dat de bloem der jongelingschap, waaronder zeer fatsoenlijke jonge menschen, henen toog. Ieder had onder de uittrekkenden zijne betrekking, het zij kind, echtgenoot, broeder of vriend, en wie zouden ons verzekeren, dat wij hen weder zouden zien? Buiten de stad aangekomen, werden de schutters ontvangen door de Stedelijke Regering, met den Edelen Achtbaren Heer Wethouder (thans Burgemeester) s. DE VRIES aan het hoofd, die hen treffend aansprak, hunne goede gezindheid en gewillige beantwoording aan den wapenkreet des Konings prees, en hen in hunne liefde voor Vorst en Vaderland ver-

sterkte. Een luid hoezee! Oranje boven! was aller antwoord. Nu begaven de schutters zich in de twee voor hen bestemde trek-schuiten, de touwen werden los gemaakt, en onder een luid « hoezee!» der vertrekkende, en het: « vaarwel, vaarwel!» der blijvende menigte, voeren zij henen. Nog lang staarden wij de onzen na, terwijl wij hen den Hemelschen Vader aanbevalen, en God baden dat Hij onze dierbare betrekkingen op den voor hen donkeren weg zoude geleiden, en aan hunne regterhand zoude staan, wanneer zij die ter verdediging van Koning en Vaderland zouden uitstrekken.

*Moord aan den Overste GAILLARD
gepleegd.*

Bij den algemeenen opstand in Belgie, viel ook het graauw te Leuven, in October 1830, op den Bevelhebber der stad, de Overste GAILLARD en zijne troepen aan, om die te ontwapenen. GAILLARD, een kordaat man,

die zich aan geen toomeloos gespuis wilde overgeven, dreigde op hen te zullen schieten, zee zij niet afhielden, doch te vergeefs, met verdubbelde woede vernieuwden de oproerlingen hunnen aanval, zoodat GAILLARD door den nood gedrongen werd op hen te laten vuren, waarna hij met de zijnen naar Mechelen ontweek. Hier werd hij door eenige Leuvenaars opgespoord, verraderlijk gevangen genomen, en naar Leuven vervoerd, waar het graauw hem aan den voet van den vrijheidsboom op eene gruwzame wijze heeft vermoord, en vervolgens zijn lijk onder een woest getier aan de beenen door de straten van Leuven heeft gesleept.

De distrikts-kommissaris te Leuven, de heer ROUSSEL, verontwaardigd over dezen verschrikkelijken moord, vaardigde een bevel uit, inhoudende: « Dat de vrijheidsboom, « die op de groote markt der stad is geplant, « met menschenbloed is bevlekt geworden; « dat de vrijheid, daar waar zij bestaat, toch « niet tot moorden regt geeft, en dat, daar « deze vrijheidsboom een zinnbeeld van moord « is geworden, dezelve, onder het luiden der

« doodklok omvergehooven, en door geenen
 « anderen zal vervangen worden.” De jonge
 ROUSSEL, een der grootste aanstokers van den
 Belgischen opstand, zag nu wat de gevolgen
 waren van zijne bemoeijingen en zijn ijveren.
 Het strekt hem echter tot eer, dat deze ge-
 beurtenis hem diep trof, en wij vinden dit
 ook nader bevestigd in eene aankondiging van
 den 31sten October 1830, aldus luidende:»
 « Bewoners van Leuven! Eene Belgische be-
 « zetting is naar uwe stad op weg, om aldaar
 « personen en eigendommen tegen de buiten-
 « sporigheden van eenige kannibalen te be-
 « veiligcn. Eene regterlijke commissie zal
 « waarschijnlijk herwaarts komen, om naar de
 « voorgevallene gruweldaden onderzoek te doen.
 « Dat de schuldigen beven! Zij zullen voor-
 « beeldig gestraft worden. Leuvenaars! uwe
 « eer zoude bevlekt zijn, indien de arm der
 « gerechtigheid niet ten snelste de bewerkers
 « van wreedheden trof, waarvan men in de
 « jaarboeken der beschaafde volken geen twee-
 « de voorbeeld vindt. Wat men tot nu toe
 « slechts bij menscheneters gezien had, is bij
 « u gebeurd. De lafhartigheid van eenige

« booswichten heeft een' misschien straf-
 « waardigen man tot eenen martelaar ge-
 « maakt. Hij zal gewroken worden, dat zweer
 « ik bij mijn leven! Leuvenaars! Nog ben
 « ik uw vriend; maar indien de gepleegde
 « misdaad ongestraft bleef, zoude ik niet meer
 « in uw midden willen leven, en eene stad
 « ontvlugten, die ik voortaan alleen als den
 « schuilhoek van eene rooverbende zoude
 « moeten beschouwen.” — In hoe verre dit
 bevel is uitgevoerd geworden, zijn wij niet
 juist te weten gekomen, doch dit weten wij,
 dat er wreedheden en gruwelen bij dezen
 moerd zijn gepleegd, die wij, om het den
 mensch onteerende, hier niet durven ter
 neder schrijven.

De drie brave Curassiers.

Te Eindhoven woonde, in October 1850,
 THEODORUS JANSEN, die het plan gevormd
 had om, door omkoopingen, Nederlandsche
 soldaten tot de Belgen over te halen. Hij
 begaf zich in een wijnhuis, waar drie Cu-

rassiers van het regiment N°. 2 zaten, met name PANNENBERG, SMETMANS en KIEVIT, en beloofde hun een aanzienlijk handgeld, zoo zij met paard en al over wilden loopen; wel verre van naar deze aanbieding te hoo- ren, en zich tot zulk eene trouwelooze han- delwijze te laten verleiden, zeiden zij hem stout in het aangezicht zijne eervergetene han- delwijze, en leverden hem, tot loon zijner schanddaad, in de handen van het geregt- over. Dat hij zijn welverdiend loon ontvangen heeft, is gemakkelijk te raden.

*Zoo moesten alle ingezetenen doen,
bij voorkomende gevallen.*

Toen in de maand October 1830 de muitelingen bij herhaling in de steden en dorpen van Staats-Vlaanderen vielen, en daar groote geweldenarijen pleegden, ver- schenen zij ook te Terneuze, waar zekere aldaar wonende Vlaming, JACOBUS VAN HERCKE genaamd, hun behulpzaam was. Doch naauwelijks waren de opstandelingen

vertrokken, of de inwoners van Terneuze vielen op het huis van VAN HERCKE aan, sleepten hem het huis uit, namen hem in verzekerde bewaring, en zonden hem, den 30sten October, gevangen naar Goes over.

Eene edelmoedige daad wordt toch altijd erkend, al is het ook door uwen vijand.

Toen de Luitenant-Kolonel LEDEL, Bevelhebber der Nederlandsche krijgsbenden, in October 1830, de opstandelingen, die in Staats-Vlaanderen vielen, geslagen had, en daarbij met de gekwetste vijanden gehandeld had, zoo als men van een' regt geaard Nederlander moet verwachten, ontving hij den volgende brief van den Belgischen kapitein Graaf D'ORIGNY en den luitenant MOURIER, doch het geen men wel in aanmerking moet nemen: BEIDE FRANSCHEN; een Belg zoude het nimmer schrijven.

« Aan de Bevelhebbers der Neder-
 « landsche krijgsbenden in Staats-
 « Vlaanderen.

« *Mijne Heeren!*

« Onze bevelhebber afwezig zijnde, geloo-

« ven wij in zijnen geest te handelen, door u
 « onze erkentelijkheid te betuigen over de edel-
 « moedige wijze, waarop gij onzen wapen-
 « broeder behandeld hebt, die zich altijd door
 « heldenmoed had onderscheiden. Wij zou-
 « den ons gelukkig achten, indien een vredes-
 « verdrag ons veroorloofde, u mondeling te
 « bedanken. Het is wel te betreuren; dat wij
 « niet dezelfde zaak verdedigen, want onze
 « harten verstaan elkander. Wij gelooven dan
 « ook, Mijne Heeren! naauwelijks noodig te
 « hebben, om u te zeggen, dat zoo wij nog
 « eens handgemeen mogten worden, wij met
 « u in zorg en oplettendheid voor uwe ge-
 « kwetsten zullen wedijveren.

« Waarschijnlijk zullen wij onzen dapperen
 « DAVID, aan wien het, door uw edelmoedig
 « gedrag, veroorloofd is geworden, te midden
 « zijner krijgsmakkers te sterven, binnen wei-
 « nige oogenblikken verliezen.

« Ontvang, enz.

« GRAAF D'ORIGNY, *Kapitein der*
eerste kompagnie.

« MOURIER, *Luitenant.*»

*Standvastigheid van den Heer J. BLIN-
DENBACH, Burgemeester van
Aardenburg.*

De Opperbevelhebber E. GREGOIRE verscheen, aan het hoofd van eene bende muitelingen, op den 30sten October 1830, in het stadje Aardenburg, aan de grenzen van Staats-Vlaanderen gelegen, wilde de Regering en ingezetenen dwingen, om zich bij de Belgen te voegen, en eischte van den Burgemeester eene som van f800 uit de stedelijke kas, onder voorwendsel, dat deze som door het Belgisch Bestuur zoude vergoed worden, zoodra het bleek, dat Aardenburg de Belgische zijde was toegedaan. Geene dwangmiddelen of bedreigingen waren in staat om den Burgemeester tot de uitbetaling dezer som te brengen. Om de ingezetenen voor plundering en dreigementen te bewaren, had hij de Belgische vlag van den toren doen uitsteken en het dragen van Brabandsche kleuren aangeraden, doch nu verbood hij op hoogen toon het dragen van de Brabandsche kleur,

en besteed zelf, in tegenwoordigheid van een honderdtal Belgen den toren, om de Brabandsche vlag in te halen. De Overste GREGOIRE stormde nu met de zijnen naar den Heer BLONKER, Ontvanger der Belastingen, ligtte daar f 697,63 uit zijne kas, en spoedde zich vervolgens ter stad uit, om weder over de grenzen te komen.

*Innemings van Venlo, den 11den
November 1830.*

Den 10den November 1830 verscheen de overgeloopen Generaal DAINE, aan het hoofd van 1200 man Belgen, waaronder 120 kavalieristen, voor de vesting. De bezetting telde slechts 300 man infanterie en 15 man artillerie, benevens nog een vijftigtal ambtenaren der belastingen, die uit de omliggende dorpen verdreven waren. Met deze magt had men den vijand kunnen afweren, doch men had ook den vijand van binnen. Volgens eigen getuigenis der Belgen, waren er 150 hunner de vesting ingeslopen, die nu

krachtdadig medehielpen , om den opstand van binnen door te zetten. De Generaal SCHEPERN , bevelhebber der vesting , liet van het bastion aan de Roermondsche poort op den vijand vier kanonschoten losbranden , waardoor de vijand twee paarden verloor , en eenige manschappen gekwetst werden. Aanstonds verscheen er een parlementair , en wel de Graaf DE NIEUPOORT , welke uit naam van den Generaal DAINE de vesting opeischte en daarbij geweldige bedreigingen deed. Het spreekt van zelf , dat daaraan geen gehoor gegeven werd. Nu begon de vijand met hawitser-granaten de vesting te beschieten , waarop de burgers zamenscholingen maakten , en men met moeite die van de wallen , waar het garnizoen stond , kon keeren. Het vuur des vijands begon met den nacht af te nemen en eindelijk geheel op te houden. Den volgenden morgen begon de vijand op nieuw de stad met hawitser-granaten te bewerpen , en nu , als op een gegeven teeken , barstte van binnen in de stad het oproer aan alle zijden uit. De burgers begaven zich naar het stadhuis , dat door de

schutterij bewaakt werd, doch die met deze zamenspanden, en haalden van daar 300 à 400 geweren, waarmede zij de bezetting aan de Maaspoort aanvielen. De stads regering zocht nu den Generaal SCHEPERN te bewegen, om de stad over te geven, en ze daardoor voor ondergang te beveiligen. De Generaal SCHEPERN was nu zeer in de engte; hij zond een parlementair naar den vijand met het voorstel, namens de regering, om het vuur eenige uren te staken. Hij deed dit, met het voornemen, om in dien tusschentijd, door de muitende burgers en den vijand henen te slaan, en met de zijnen door de Gelderschepoort te ontkomen, in hope alsdan de vesting Grave of het Pruissisch grondgebied te bereiken. Het vuren duurde echter voort, de Maaspoort werd door de opstandelingen van binnen overmeesterd, geopend en de vijand werd er ingeroepen. Naauwelijks had de Generaal SCHEPERN dit vernomen, of hij rukte op naar de Gelderschepoort met zijne 180 manschappen, die hij op dat standpunt bijeen had. Daar aangekomen liet hij vuur geven, en aanstonds daarop storm

loopen op de burgers, die dezelve reeds bezet hadden. Dan nu geraakte hij met de zijnen tusschen drie vuren in, namelijk dat van de burgers, schutters en blaauwkielen, en er schoot dus niets anders over, dan zich over te geven, wilden zij niet allen in de pan gehakt worden, want men kon nergens henen.

*Verslag, gedaan door Meester SILVIJN,
aan zijne hals- en bloedvrienden te Brus-
sel, wegens deszelfs eerste gezant-
schapsreis naar Londen, den 15den
November 1830.*

De vryheid leev'! wij vieren feest!

Ik breng u blijde tijding, mannen!

Eerst heeft het er geducht gespannen,

Doch 'tis maar voor de leus geweest;

Reeds vroeger dan men dorst verwachten

Wist ik door een spion, vijf, zes,

Hoe dat de heeren van 't Kongres

En 't Parlement er over dachten;

Zij waren 't eens, dat geen kartouw

Of bajonet ons dwingen zou.

Ik hield nogtans voor iedereen,
 Als diplomaat, mij voor een dommen;
 En sprak van onze legerdrommen,
 Met niet geringe trots, alleen;
 Ik dreigde luid, bij 't kranten lezen,
 Waar slechts veel volks vergaderd was,
 Dat meer dan één LEONIDAS
 Aan *Sambre*, *Schelde* en *Maas* zou wezen,
 Dat in geen stad de vijand kwan,
 Ten zij vernietigd door de vlam,

Gij grimlacht, en met regt; SILVIJN
 Bluft ook niet ligt, maar wind te maken
 Geeft kracht en klem aan vele zaken,
 De wereld wil bedrogen zijn;
 Die zijn geschreeuw het verst doet hooren
 En 't grofste liegt, beslist het pleit,
 De glorie palm der lijdzaamheid
 Heeft lang zijn waarde reeds verloren;
 Een wijde mond verschaft gehoor,
 Men legt een slot van goud er voor.

Verbeeldt u eens wat ik verzon,
 Om beter in mijn doel te slagen,
 Toen men bij mij belet kwam vragen,
 Voor NAPJES halsvriend WELLINGTON,
 (Men was, dit wist ik, in het Noorden,
 Dien vrijheids vijand lang reeds moe,)

Als quasi onbevoegd er toe,
 Wees ik hem af met korte woorden:
 „Ik ben niets meer in Engeland,
 „Dan reiziger, geen afgezant.”

Maar juist zoo als ik had gegist,
 Deed mijn refus vriend ARTHUR haken,
 Om kennis, nu vooral, te maken,
 Met iemand die zijn wereld wist;
 En dat de man er prijs op stelde,
 Bleek uit zijne aankomst binnen 't uur;
 Voorzeker had hij rust noch duur,
 Naar luid van zijn vervaarlijk bellen;
 Het was of hij geen adem had,
 Toen hij mijn kamer binnentrad.

Met fierheid boog ik (zie! aldus)
 Mij voor het legerhoofd der Britten,
 Ging toen vertrouwtijk bij hem zitten,
 Als een doorkneet politicus.

Lang besogneerden wij te zamen;
 Ik hield mij toornig, gaf het pas,
 Maar al wat in ons voordeel was,
 Daarover sprak ik 't ja en amèn;
 En werd het mij al eens te bang,
 Dan loog ik maar in ons belang.

Het kon niet beter, op mijne eer,
 De vlieg (was in de kaars gevlogen,

Vorst WILLEM had, door mij bedrogen,
 In WELLINGTON geen voorspraak meer.
 » Men zou (dus sprak zijn Exellentie)
 » Door kracht van reden 't Parlement,
 » Het tegenspreken reeds ontwend,
 » Bewegen tot non - interventie,
 » Of, zoo dit plan niet door mogt gaan,
 » U heimlijk pogen bij te staan."

Toen scheidden wij, dank mijn beleid,
 Als bondgenooten — neen! als vrienden,
 En 'k drukte in 't bijzijn der bedienden,
 's Mans hand uit loutre dankbaarheid;
 Ook dit schonk voordeel, 't is gebleken;
 Want spoedig wist geheel de stad,
 Hoe ruim ik de eedle gaaf bezat,
 Om bondig en met kracht te spreken;
 Men zag in mij, hoe dom, niet waar?
 Een diplomaat van zessen klaar.

Bezoeken kreeg ik, voor en na,
 Van snuggre knapen, nuchtre gauzen,
 Vergeten burgers, groote hanzen,
 Ook Nabobs uit Amerika.
 En bovendien een personaadje,
 Wiens naam gij nimmer raden zult,
 Doch halt! een oogenblik geduld,
 Het etensuur slaat bij mamaatjes.

't Is meer dan tijd; adieu! misschien
Zult gij mij spoedig wederzien.

Er ligt mij nog zoo veel op 't hart,
Dat ik aan u wensch meê te deelen;
Niets hoe gering wil ik verhelen,
Voor vrienden, trouw in vreugd en smart.
Ik zal van ons zoo bloedig streven
Naar vrijheid, zonder grens of perk,
Al rust op mij ook 'tmeeste werk,
De vruchten u ter deeling geven;
Gij weet de spreuk is van *Silvyn*:
»Met weinig vergenoegd te zijn.»

*Maar wie is toch die Monsieur
SILVIJN?*

SILVANUS VAN DE WEIJER, thans Ambassadeur van België aan het Britsche Hof, is — een buitenbeentje uit Amsterdam. Zijne moeder, de vrouw van een' Kommissaris van Policie, die hier nakend en bloot, tijdens de regering van LODEWIJK NAPOLEON, aankwam, leefde zeer gemeenzaam met een' Amerikaansch Scheepskapitein, die in hare behoeften voorzag. Van dezen ongeoorloofden omgang was onze SILVANUS de vrucht.

De edelmoedige Noord-Brabander.

Hoezeer er, en naar waarheid, dikwijls geklaagd wordt over den slechten geest, die er in sommige Noord-Brabandsche steden en dorpen heerscht, zoo is het ook een en andermaal bevestigd, dat sommige Noord-Brabanders zich van eene zeer goede zijde hebben doen kennen.

Bij gelegenheid, dat de Hertog van Saxe-Weimar, met eene sterke kolom, naar den kant van Limburg trok, kwam, in den avond van den 18den November, eene afdeeling krijgslieden van omstreeks 500 man bij twee Meijerijsche dorpen aan, die hun tot nachtverblijf waren aangewezen, en waarvan de huizen zeer uiteen lagen. Op dat oogenblik ontmoeteden zij een' aanzienlijken grondbezitter, uit een naburig dorp, die, zoodra hij van de genomene beschikkingen kennis kreeg, de manschappen uitnoodigde, om op eenige digt bij elkander gelegene en aan hem toebehoorende landhoeven hun nachtverblijf te houden. Dit edelmoedig aanbod werd met

graagte aangenomen; de geheele afdeeling van 500 man bragt dus op de goederen van een' enkelen grondbezitter den nacht door, en werd daár van al het noodige voorzien, terwijl de gezamenlijke Officiëren, ten getale van 23, aan zijne eigenlijke woning, eenen avondmaaltijd vonden, waarbij aan den verjaardag van H. M. de Koningin, en aan de groote belangen des vaderlands, met toepasselijke toosten gedacht werd.

De edelmoedige Schipper FOKSTRA.

Naauwelijks had schipper GERKE BOKKES FOKSTRA vernomen, dat een detachement der 17de afdeeling, sterk 26 man, van Heerenveen naar Amsterdam moest vertrekken, of hij adresseerde zich terstond aan den Heer Grietman van Schoterland, met aanbod om deze troepen *kosteloos* over te voeren. De Heer Grietman zich hierover verstaande met den Heer Luitenant TIMMERMANS, Kommandant van dit detachement, zoo werd het edel voorstel van schipper FOKSTRA met

dankzegging aangenomen, die daarop den 23sten November 1830 met de troepen afvoer. Het ongeluk wilde, dat, op den 24sten des avonds, het vaarttuig bij Taakezeel op eene bank vast geraakte; doch wat doet nu FOKSTRA? hij laat, voor zijne rekening, de manschappen op den beurtman van de Lemmer naar Amsterdam overgaan, en voorziet hen nog daarenboven van al het benoodigde, als: brood, kaas, wijn, jenever, enz.

Stoutmoedigheid van den jongen
VAN GEEN.

Toen eene kolonne troepen, den 24sten November 1830, van Maastricht terug kwam, en hier en daar troepen van DAINÉ ontmoette, die zij te verdrijven had, wilde zij den togt naar Eindhoven volbrengen, zoo kwam zij ook voor Maserik, en bemerkte, aan het uitsteken der Brabandsche vlag, dat zich hier ook Belgen ophielden. Om zich daarvan te verzekeren, reed de Kapitein-Adjutant VAN GEEN (zoon

van den Generaal VAN GEEN) met nog zes
husaren, allen vrijwilligers, in vollen ren
naar het stadhuis; daar vonden zij slechts
vier Belgische Marechaussées, die zij gevan-
gen namen, en geene vijanden meer ont-
dekkende, de oproervlag voor de Koninklijke
Nederlandsche vlag plaats deden maken. Ver-
volgens trok de geheele kolonne Maseijk
binnen.

Nieuw grootboek der Martelaren.

Op den dag (in November 1850) toen
men aan FREDERIK DE MÉRODE, die onder
de gesneuvelde Belgische opstandelingen geteld
werd, de laatste eer aandeed, weergalmde
de lucht van het klaaggeschrei der Belgen:
vive MÉRODE le Martyre. (Leve MÉRODE
de Martelaar.) Men wil dat de boekverkooper
WAHLEN met duizende anderen, dit zoo
naïf gevonden heeft, dat men overeengeko-
men is een *nieuw grootboek der Martelaren*
aan te leggen, waarin FREDERIK DE
MÉRODE de eerste plaats zoude bekleeden.

De kosten der uitgave zoude de boekverkooper WAHLEN dan vinden uit de f120,000, die de Koning hem eenmaal gaf tot zijne groote ondernemingen, die hij te voren gedaan had. De volgende plaatsen in dit boek zouden ingenomen worden door allen, die in den heiligen strijd van den opstand gevallen waren, en die als spionnen in handen der Hollanders waren geraakt en door dezen gefusileerd.

Wie heeft toch het voorstel gedaan, om het Huis van Oranje-Nassau voor altijd van het voeren van gezag in België uit te sluiten?

Opdat dit voor de vergetelheid bewaard blijve, willen wij die vraag hier beantwoorden. Het is niemand anders dan de heethoofdige blinde KONSTANTIÏN-RODENBACH. Toen men hierover in de zitting van het Kongres, den 23sten en 24sten November 1830, beraadslaagde, werd dit voorstel met 161 tegen 28 stemmen aangenomen. Onder de leden

die voor het voorstel waren, tellen wij **JOHAN-
LES** en **HENRI DE BROUCKERE**, **DE STAS-
SAERT**, de beide **VILAINS XIV**, **DE ROEPANO**,
VAN DE WEISER, den **ABT. DE HAERNE** en
DE DECKER. De meestbekende leden, die
tegen het voorstel stonden, waren de Heeren
DE BAILLET, **ORBAN**, **CLAES**, de **ABT DE**
VOERE, de beide **COGELS**, **DE STOCKHEM**,
DE SECUS, vader en zoon, **DE GERLACHE**, enz.

Zoo moesten alle Ouders doen.

Men moet ook zijnen kinderen vaderlands-
liefde inscherpen, en het volgende geslacht
toonen, wat men in kommervolle dagen aan
het land gedaan heeft, opdat zij daaraan een
voorbeeld kunnen nemen.

Door tusschenkomst van Heeren Directeuren
der Associatiekas te Amsterdam, ontving, in
November 1830, de Minister van Financiën,
eene som van *vijftiizend guldens*, die door
een der geachte Correspondenten van voor-
melde Directeuren den lande als een geschenk
werd aangeboden. De milde gever, die zich

niet wilde doen kennen, vroeg echter kwitantie, opdat zijne kinderen naderhand uit zijne papieren zouden kunnen zien, wat zij in kommersvulle oogenblikken het vaderland verschuldigd zijn. De Minister heeft dan ook, op last des Konings, openlijk hulde gedaan aan dezen edeldenkenden onbekenden, door deze daad in de nieuwsbladen publiek te maken.

Moed en onversaagdheid van
ADRIAAN GRAAUWMANS.

Op het berigt dat de muitelingen, in weerwil van den aangenomen wapenstilstand, weder de grenzen overschreden en zich te Rozendaal vertoond hadden, besloot de Generaal VAN GEEN, om twee kolonnes, in den avond van den 20sten November 1850, te Etten en te Groot-Zundert te vereenigen, en daarmede naar Esschen te marcheren. Zij vonden echter op dezen togt Rozendaal en Nispen door de muitelingen verlaten, doch te Esschen stuitte de kolonne van den Generaal POST op den vijand, welke oogenblikkelijk

over hoop werd geloopt; twaalf Belgen sneuvelden hierbij en dertien werden er gevangen gemaakt; de overige vlugten in de kreupelbosschen, die zich in dezen streek in menigte opdoen, en ontkwamen daardoor.

Bij deze schermutseling legde een oude Noord-Brabandsche landbouwer van Prinsenhage, ADRIAAN GRAAUWMANS geheeten, een' moed en eene onverschrokkenheid aan den dag, die wel waard is aan de vergetelheid ontruikt te worden. GRAAUWMANS was door de onzen gerekwireerd om pakgoederen te rijden, en stond met zijne huifkar nabij de plaats, waar de opstandelingen door onze troepen werden aangevallen. Zoodra het schieten begonnen was, had hij zich een weinig verder van de kolonne verwijderd en zich op een' zijweg geplaatst; dan na een klein oogenblik daar gestaan te hebben, werd hij onverhoeds door een' Belg aangevallen, die zijne kar wilde pressen, en hem wilde dwingen, dat hij daarmede zijne gekwetste spitsbroeders zoude vervoeren. GRAAUWMANS weigerde dit volstandig, en sloeg de taal van den vloekenden muivering in den wind; doch

nu zette de Belg den boer het geweer met de tromp op de borst, en dreigde hem aan de bajonet te rijgen, zoo hij langer weigerde. GRAAUWMANS greep gezwind het geweer bij de tromp, ontweldigde het zijnen vijand, gaf dezen met de kolf van het geweer een' slag in den nek, dat hij suizebolend nedertuimelde, en sloeg het vervolgens tegen het rad van zijne kar aan stukken, zoodat de brokken verspreid op den grond lagen, slechts den loop van het geweer, welke hij bij de tromp had aangevat, had hij nog in de hand, en was er als het ware in bestorven. Een andere Belg, ziende dat zijn kameraad zoo duchtig door den landman de les gelezen werd, kwam hem nu ter hulpe en liep met geveld geweer op GRAAUWMANS aan, doch deze liet zich niet van zijn stuk brengen, en behield zijne standvastigheid; ook dit geweer vatte hij gezwind met stevige vuist bij de tromp aan, en zoude het gewisselijk dezen muiteling ook ontwongen hebben, zoo niet een Hollandsche lancier onverwachts was komen opdagen, die met zijne lans den Belg nedervelde, en daardoor den landman ontzette.

Over den welberaden moed van dezen Noord-Brabandschen landman moet men zich nog meer verwonderen, wanneer men weet dat hij reeds 60 jaren telde, en zijne bestrijders een paar jonge gespierde Belgen waren.

Voorheen en thans.

In de maand November 1830, vond men op onderscheidene plaatsen in Brussel aangeplakt het volgende rijmpje :

Onder onzen vorigen baas,
Hadden wij boter en kaas,
Maar onder DE POTTER
Hebben wij kaas noch botter.

Fragment uit een beredeneerd Belgisch woordenboek.

Grieven. Spoken, nachtverschijningen, denkbeeldige wezens, van welke de intriganten zich bedienen om de goede lieden te misleiden, en zichzelven aan het hoofd der

zaken te stellen, dompelende het volk in ellende.

Nationale onafhankelijkheid. Het systeem daarvan is toepasselijk op een klein land, dat binnen eene dubbele linie van douanen besloten ligt, dat verstoken is van de schatten die zeevaart en overzeesche bezittingen opleveren, met regeringloosheid binnenslands en eene bespottelijke snoeverij buitenslands.

Eed van getrouwheid. Eene kleine pligpleging van hoffelijkheid, die men aan eenen Souverein aflegt, maar die tot niets verbindt; deze formaliteit laat u alle mogelijke vrijheid om de wapenen tegen hem, dien gij trouw gezworen hebt, te keeren, al had hij u ook vijftien jaren lang in overvloed en rust onderhouden, met één woord, zij is een paspoort voor ondankbaarheid en schelmerij.

Publieke vrijheid. Eene uitdrukking, gelijk staande aan publieke ellende of onderhandsche oproeping tot de armoede en den bedelstaf voor het volk; voor de vermogende klassen is dezelve eene gedwongene onderwerping aan het ultramontismus; een blinde eerbied voor de leugens en bedriegerijen van

politieke kwakzalvers; met één woord, de volmaakte aanbidding aan de dompereigenschap der edelen.

Dat heet ik grootspraak.

In het begin van December 1830, las men in de Belgische nieuwsbladen, dat er een regiment kavallerie Antwerpen was binnengerukt, dat door deszelfs schoone houding de algemeene bewondering had opgewekt. — Ooggetuigen verzekeren ons, dat het geheele regiment uit — 18 man bestond.

Wie weet toch ook alles zoo net?

In het begin van December 1830, in eene zitting van het Kongres te Brussel, sprak VAN DE WEIJER met groote minachting aldus van het Hollandsche leger: « Zonder organisatie, zonder discipline, zonder munitie, « hebben wij, alleen met eenige veldstukken,

« het leger van Prins FREDERIK, dat den
 « 23sten September Brussel bestormde, en
 « 27000 man telde, verdreven; zouden wij
 « dan nog vreezen?»

In de laatst voorgaande vergadering begrootte een ander spreker het Hollandsche leger op 15000 man. Nu! op een duizend man of twaalf min of meer komt het ook niet aan. Wie ziet op zulk een wisjewasje!

Dat was slim.

Dat eene menigte Belgische soldaten door dwang en misleiding medegesleept zijn, om de wapenen tegen onzen Koning en de Noord-Nederlanders op te vatten, is genoegzaam bewezen. Te Gend hadden, op den 6den December, den verjaardag van onzen Kroonprins, eene groote menigte soldaten hunne geweren en ledergoed zoo goed mogelijk schoon gemaakt, meenende met hunne linnen broeken, kielen of buizen, ter eere van den Prins van Oranje te moeten parade maken.

Alle baat helpt.

Het onderstaande naïve ~~verse~~ vonden wij
in het *Algemeen Nieuws- en Advertiser-*
blad van den 15den December 1850, als
eene geleide bij het zenden van 50 cents
ten behoeve van het vaderland:

Tien stuivers maar!—Dat snijdt geen hout!—
Ja! maar ik arme heb geen goud,
En wil toch 't land iets schenken;
Doch hoor eens, heer die 't krantje schrijft!
Wat waarheid is, en waarheid blijft
Moet gij hier eens bedenken.

De rijken geven zeker, goud,
Maar 't land zorgt voor hun onderhoud,
Met ambt en ereposten;
Wij, drommels, breng' ook d'impost op,
Maar krabben ons wel eens den kop,
Voor zulke zware kosten.

Niet dat ik daarom murmureer;
De wereld neemt geen' andren keer,
Al woelen slechte snaken,
Neen! 'k heb mijn Koning veel te lief,
Dan dat ik hem ooit tot een grief,
Den last, dien 'k draag, zou maken.

Neen! voor dien Vorst zwaai ik mijn' bloed,
 En stort voor 't Vaderland mijn bloed,
 En in 's lands kas deez' centen.
 Mogt ik, tot loon van mijn bestaan,
 In 't *Advertentie-Blad* slechts staan:
 Mijn naam is JAN VAN LENTEN.

Dat heet ik vrijheid!

Zoudt gij wel willen gelooven, lezer! dat er een land bestaat, waar men de kinderen vreest? Dat er eene vesting is, in staat van beleg gesteld, waarin het kinderen verboden wordt, om met niet meer dan zes te zamen te spelen? Lees het onderstaande besluit, hetwelk men, in December 1830, overal in Antwerpen aangeplakt vond:

« Aangezien dat vereenigingen van kinderen op de straten, aanleiding kunnen geven tot het storen der openbare rust, enz.

« Besluiten.

« 1. De te zamenkomsten van kinderen zijn ten ernstigste verboden.

« 2. De kleine jongens, die ten getale van meer dan zes op de straten gevonden

« worden, zullen gearresteerd en naar de
« wet worden gestraft.”

Ongelukkig land, waar men de kinderen
vrees! waar kinderen reeds getoond moeten
hebben, hoezeer een opstand, als die der
Belgen, door hen wordt afgekeurd. Eene
heerlijke vrijheid, waar kinderen zelfs het
spelen op de straten verboden wordt.

Politieke merkwaardige dagen.

In de politieke merkwaardige dagen van
het laatste half jaar 1830, speelt het getal
25 eene bijzonder voorname rol.

25 Julij. Parijsche revolutie.

25 Augustus. Brusselsche revolutie.

25 September. Gevechten te Brussel, tus-
schen de Hollanders en Belgen.

25 October. Bombardement van Antwerpen.

25 November. Wapenstilstand tusschen Hol-
land en Belgie.

25 December, Veroordeeling van DE PO-
LIGNAC, DE PEIJRONNET,CHANTELEUZE
en DE GUERNON RANVILLE, Ministers van
den verdreven Koning KAREL X., tot eene
eenwigdurende gevangenschap.

Gepast antwoord.

De artillerie-officier K.... door zijne lichtzinnige en vrijgeestige denkwijze bekend, wendde zich eens in een gezelschap te Breda, tot den Garnizoens-Leeraar P... en voegde hem toe: « niet waar, Mijnheer P...! « zoo eene kleine overtreding van het zesde « gebod neemt God zoo kwalijk niet? » — « o Neen! » antwoordde de Leeraar, « uw « God voorzeker niet. » — « Hebt gij dan « een' anderen God dan ik? » vroeg K.... — « Wel gewisselijk! » hernam P.... « want « de mijne verdient de hoogste eerbewijzing « en liefde, en de uwe wordt alle oog- « blikken gelasterd. Op u passen de woorden « van zekeren dichter :

» » Hij drijft in zijn gesprek met alle ding den spot ,
 » » Dan schertst hij met zijn hond en dan weër met
 » » zijn God! »

*Dat was zich blijde maken met eene
doode musch.*

Toen bij de verkenning van den Generaal DIBBETS, den 27sten en 29sten December 1830, de Belgen keeljk smulden, las men van beide deze sehermitselingen in de Belgische nieuwsbladen geen enkel woord. Maar ziet! in de eerste week van Januarij 1831, las men in alle Belgische nieuwsbladen, met eene groote omschrijving, dat er in den nacht van den 31sten December op den 1sten Januarij een opstand in de vesting Maastricht was uitgebroken, waarbij het verschrikkelijk was toegegaan, hetgeen men uit het geweldig schieten had kunnen opmaken. — Ach! het was aan den onwetenden MELLINET, die dit berigt verspreid had, onbekend, dat de Hollanders gewoon zijn van het oude jaar in het nieuwe te schieten. Verheugt over de gelegenheid die de Hollanders in de vorige week gehad hadden, namelijk om de Belgen eens ter deeg te kloppen, hadden zij lustig gevuurd, waarin de Generaal-Majoor DIBBETS hen niet tegengehouden had.

Dat noem ik ook grootspraak.

In de Belgische nieuwsbladen werd met veel ophef gewag gemaakt van de inspectie, die de zich noemende Generaal VAN DER SMISSEN, op den 2den Januarij 1831, over de Belgische troepen, te Kapelle liggende, gehouden had, waarin vooral de kleeding en de uitmuntende houding der manschappen hoog geroemd werden. Een ooggetuige, die men gelooven kan, verzekert ons, dat de 450 man, welke te Kapelle lagen, toen nog geheel ongekleed waren, en het twee derde deel OP KLOMPEN ging.

Naïve vraag.

In sommige Zeeuwsche plaatsen, aan de zee gelegen, roept de nachtwacht, bij de aankondiging van het uur, ook de windstreek uit. Zoo zaten, in Januarij 1831, eens eenige schutters in eene kroeg op eene dier plaatsen

te zuipen, toen de nachtwacht voorbij ging en riep: « Twaalf heeft de klok! de wind « zuidoost!» — « Verduiveld!» riep een hunner, « is het reeds zoo laat? dat ziet er « geleerd uit; wij hebben tot tien ure per- « missie, dus morgen zitten wij weder achter « de grendels te brommen.» — « Het gelijkt « er niets naar, » zeide een ander, « die ver- « wenschte nachtwacht zal *tien ure* schreeu- « wen, dan kunnen wij ons daarop beroe- « pen; » terwijl hij met een de deur uit- stoof, de nachtwacht in zijnen kraag pakte en hem gelastte van *tien ure* te roepen, onder bedreiging van hem te zullen vieren- deelen, ophangen, radbraken, en dergelijke wisjewasjes meer, zoo hij daaraan niet beant- woordde. De beangstigde nachtwacht, die het verschrikkelijke van al deze bedreigin- gen voor den geest kwam, beloofde zulks, waarop de ander tot de zijnen terug keerde; doch naauwelijks gezeten zijnde of daar ging de deur open, en de nachtwacht stak het hoofd door dezelve, uitroepende: « Hoe be- « liefst Mijnheer *den wind* te hebben? »

De Belgen hebben befaamde Officieren.

Als eene bijdrage tot de levensgeschiedenis van *beruchte* personen, die thans bij de Belgische mobiele kolonnen dienst doen, strekke het volgende :

De Luitenant-Kolonel (!) J. PLETINCKX, vroeger Opper-Wachtmeester bij het wapen der Koninklijke Maréchaussées, werd in het jaar 1817, te Mechelen, wegens zijn verregaand *goed gedrag*, van zijn korps weggejaagd.

De Kapitein WALKIERS heeft, te Breda, een frauduleus bankroet geslagen, en dient, met zijnen van moord verdachten broeder, bij hetzelfde bataljon, onder bovengemelden Luitenant-Kolonel.

De eerste Luitenant-Adjutant ALLEMAN, wiens handteekening meestal gevonden wordt op de passen der reizigers, die zich uit of naar de zuidelijke Provinciën over West-Wezel begeven, een regte gaauwdief, was vooreen als Sergeant-Majoor, in garnizoen te Antwerpen, bij de kompagnie van wijlen den

Heer Kapitein GERARDI, van de 15de afdeeling Infanterie, en is aldaar, wegens diefstal en valsche handteekeningen, veroordeeld tot *brandmerk* en *te pronk staan*; welk vonnis evenwel, bij gratie, is gewijzigd « tot « weggagen als schelm, met honderd klingslagen ».

Bij datzelfde bataljon bevindt zich, almede in den rang van Kapitein, zekere SPRUIJT VAN OPSTALL, een vagebond, wiens naam zoowel in Frankrijk als in Duitschland en bij ons, ten afschuw in de justitiële registers staat opgeteekend. Deze spitsboef, oorspronkelijk Wachtmeester bij het regiment Kurassiers n°. 9, deserteerde in 1819, als beducht voor de straf, die hem te wachten stond, wegens het hestelen van de zoogenaamde *menage* zijner kompagnie. Hij vlugtte naar Frankrijk, onder een' valschen naam. Te Parijs kocht hij een *kristallen oog*, dat in de behoefte van een zijner natuurlijks zoo uitstekende oogen voorsag, zoodat onze *Cartouche*, daardoor onkenbaar, al spoedig door de hoofdstad van Frankrijk een' valschen wissel in omloop wist te brengen, ter somme

van 1200 guldens, waarvoor hij zich onder anderen een huzaren uniform aanschafte, zich uitgevende voor Luitenant bij het 6de regiment van dat wapen. Zijne vermetelheid ging zoo verre, dat hij het waagde, met de orde van het *Legioen van Eer* op de borst, waarvan hij een Brevet had weten na te maken, naar ons land terug te keeren; — te Breda, bij een' achtungwaardig Israëlitischen Bankier, wederom een' valschen wissel esconteerde; — zich vervolgens begaf naar 's Hertogenbosch, waar hij, zich uitgevende voor 2. Luitenant bij de Kurassiers n°. 9, een' valschen wissel van f 500, bij den Bankier LAMDSCHOT tot geld maakte, en nu naar Kleef zijnen weg nam, waar hij, onder den naam van Graaf REEDER, en als 2. Luitenant van de Huzaren n°. 7, dienstdoende in de Oost-Indië, op den zelfden slinksche wijze een wisselaar voor f 300 oplichtte. Echter vernemende, dat zijn signalement bij de politie van Kleef bekend was, vertrok hij met één oog naar Wiltbaden, waar hij een' wissel van twaalf honderd gulden in omloop bracht, zoodanig

afgegeven op zijn te goed hebbende traktement in de Oost-Indiën, en waarop de handteekeningen van den Heer Kommissaris-Generaal van Oorlog D'AUBREME, en den Heer Agent van Oorlog DE RAS, gevonden werden. Hij vervolgde zijne reize verder naar Berlin, Hamburg en eindelijk naar Leipzig, in elk dezer plaatsen zijn eerlijk handwerk met *zeven, negen en twaalf honderd guldens* doende betalen, en intusschen, op dezelfde wijze als met het *Legioen van Eer*, de Orde van het *IJzeren Kruis* tevens met de *Willems-Orde*, dragende. Deze booswicht werd eindelijk te Leipzig gevangen genomen en van daar vervoerd naar 's Hertogenbosch voor het *Hof van Assises*, bij vonnis waarvan hij, na eisch *des doods*, werd veroordeeld tot acht jaren dwang-arbeid. Alzoo te 's Bosch in hechtenis zijnde, bestal hij den Kommandant van de kriminele gevangenis voor eene som van dertig gulden, waarna het hem gelukte te ontvlugten; evenwel spoedig daarna weder gevat zijnde, werdt hij *correctioneel* voor dit laatste feit gestraft met twee jaren ge-

vangenis. Overigens vond men best, hem, als een gevaarlijk persoon, naar de kriminele gevangenis te Gend op te zenden, waar hij dan ook zijn' straftijd van *acht jaren* doorgestaan, en vervolgens te St. Bernard zijne twee correctionele strafjaren doorgebracht heeft. Den 3den September 1830 aldaar ontslagen, is hij terstond in de gelederen der *Belgischen* als *Kapitein* overgeplaatst, in welke betrekking hij later met een gedeelte van het bataljon PLETINCKX, zich in de nabijheid van Antwerpen, te Kapelle heeft bevonden.

Het extempore van den Jager P.

Het is bekend, dat onder degene, die zich vrijwillig in 's Lands dienst begeven hebben, lieden zijn, die zeer goed de lier handteren en schoone verzen maken. Meermalen vonden wij, onder vele, ook een lief versje van den Jager P., die tevens ook zeer goed extemporeert; het volgende zij daarvan een bewijs.

In de maand Januarij 1831, lag hij in garnizoen te Rozendaal, wanneer hij op zekeren avond mede één partijje bijwoonde in het logement *de O...* De waard, zeer vereerd onder de aanwezigen ook den dichter P. te zien, en gaarne iets van hem willende hooren, viel hem meermalen lastig, met het verzoek, dat hij een stukje van zijn maaksel zoude opdissen, hetgeen P. herhaalde malen weigerde; doch daar de waard vol hield, zeide P. eindelijk: « welnu! wat moet dan « het onderwerp zijn? » — « Hoor! » antwoordde de waard, na een wijl bedenkens, « als gij mij kortelijk in dichtmaat kunt verklaren, wat God, den duivel, mijne gasten « en « ~~aangenaam kan zijn~~, dan zal ik uwe « rekening van heden avond voor voldaan « rekènen. » Aanstonds stond P. op en zeide: « 't Is God steeds aangenaam, als wij de zonde « mijden; » « Den Duivel, zoo wij hem van ganscher hart « belijden; » « Uw Gasten, dat zij zich aan uwe tafel voën, » « En mij, dat ik hier met mijn rekening kan « voldoen. »

*Aardrykskundige geleerdheid van
onze Belgische naburen.*

Ten bewijze, dat de aardrykskundige geleerdheid van onze Belgische naburen nog op een' zeer lagen trap staat, dient het volgende:

In de zitting van het Kongres te Brussel, den 16den Januarij 1831, zeide de bekende Heer ROBAULX: « hebt gij het al vernomen? ... die ellendige Hollanders hebben « op eene schandelijke wijze den wapenstil- « stand verbroken.

Allen. (met groote oogen) Zoo! daar weten wij inderdaad niets van.

De Graaf d'AERSCHOT. Maar eilieve! waaromde dan? want dan zullen wij hen dit eens ter dege betaald zetten.

ROBAULX. Waaromde dan? weet gij dan niet, dat zij onbeschaamd genoeg geweest zijn, van Hulst zoodanig te versterken, dat het ons vrij wat moeite zal kosten het te her-nemen?

Sommigen. (met nadruk) Zoo! daar zal hen de drommel voor halen.

En nu was het gesprek algemeen en luidruchtig over de wijze, waarop men de Hollanders dezen euvelmoed zoude betaald zetten. Slechts de Graaf D'AERSCHOT streek met zijne hand over het aangezigt en scheen in nadenken verzonken te zijn.

De Markies DE RHODUS. Eilieve! Mijnheer de Graaf! wat schort er aan? gij schijnt het berigt van den Heer ROBAULX wel in twijfel te trekken; ik kan u intusschen verzekeren, dat, den 14den dezer, de Hollanders nog bezig waren om Hulst te versterken.

De Graaf D'AERSCHOT. Ja dat geef ik u gaarne gewonnen, maar... is Hulst wel Belgisch? daaraan schijn ik wel te twijfelen.

Sommigen. Wel zeker.

Anderen. Nu! laten wij de kaart eens in handen nemen.

Dit geschiedde, en ziet! na een lang be-
toog van den Graaf D'AERSCHOT bleek het den aanwezigen, dat Hulst op Hollandsch grondgebied lag; met lange uitgestreken aangezichten werd er van sommigen nog bijge-

voegd: « Ja! dat hadden de Hollanders ook eens moeten doen. »

De heldhaftige Belgen.

In den nacht van den 23sten Januarij 1831, kwamen ongeveer twintig gewapende Belgen te Bergeijk, of wel in het dorpje het Loo, met oogmerk om daar te rooven, gelijk zij vorige dagen op andere plaatsen gedaan hadden. Dan de dapperen hadden den moed niet, met hun allen, één huis te bestormen of binnen te dringen. In het midden van het dorp, ofschoon er geene de minste bezetting in lag, durfden zij zich niet dan schoorvoetende wagen. Om nu terug te keeren, zonder op eene enkele daad te kunnen snoeven, dit kon toch ook niet; maar waar dan heen? Dit gaf aanleiding tot eenige woordentwist. Eindelijk vond men dan algemeen goed het alleen staande en afgelegen huis van den winkelier en zilversmid JAKOB BUSSING aan te vallen, want daar was met een wat op te doen. Zoo gezegd

zoo gedaan; maar wie zou nu de kat de bel aan hangen? Niemand had moeds genoeg aan het huis te kloppen en de bewoners te gebieden van te openen, veel minder om er binnen te gaan. Wat dan gedaan? men besloot de deur open te schieten en al zijn dagen dit gelukte. Met geladen geweer slopen zij na het huis binnen en stalen aan goederen ter waarde van f 315, waarmede zij weder over de grenzen trokken. Deze bende kwam uit de gemeente Dusschel, en werd geleid door een inwoner dier plaats, met name HENRICUS VAN DEN EIJNDE.

De regtvaardigheid vordert echter te vermelden, en het strokt den Belgischen Bevelhebber ook tot eer, dat hij gemelden VAN DEN EIJNDE met vier der roovers, die de voornaamste waren, heeft doen getangennemen, en zekeren JOHANNES ERMEN naar den zilversnijd JAKOB BUSSING heeft gezonden, met verzoek dat deze te Dusschel zoude komen om aldaar het geroofde te herkennen en terug te ontvangen.

De twee Korporaals.

Toen in Januarij 1831 een regiment Schutters in een zeker dorp in de Meijerij geïnkwartierd werden, kwam de Korporaal GLASER bij een' kleedermaker in het kwartier, die den vorigen dag, na twintig jaren aan de pomp gestaan te hebben, tot Korporaal van de brandspuit was verheven. Zeer ingenomen met deze verkiezing, hinderde het hem zeer, dat GLASER hem steeds: « Baas Snijer! » noemde. Hij voegde hem daarom op zekeren morgen toe: « Gij kunt mij wel bij mijne tegenwoordige waardigheid van *Korporaal van de brandspuit* noemen. Ik ben dus zoowel Korporaal als « gj. » Lagchend antwoordde GLASER: « dat kan ik korter maken, ik zal u Kollega noemen, » dit geschiedde, en nu waren zij de beste vrienden van de wereld.

*De onderscheidene Kandidaten voor
den troon van België.*

De Kandidaten voor den troon van België in de maand Januarij 1831 waren :

De Generaal FABVIER, DE POTTER, de Prins VAN SALM-SALM, CHARLES ROGIER, FELIX DE MÉRORE, LEOPOLD VAN SAKSEN-COBURG, FRANCISCO DE PAULA, Infant van Spanje, LAFAIJETTE, CHATEAUBRIAND, de Aartshertog KAREL VAN OOSTENRIJK, de Prins VAN ORANJE, al de zonen des Prinsen VAN ORANJE, O'CONNELL, de Hertog VAN NEMOURS, OTTO VAN BEIJEREN, GUSTAVUS WASA, LODEWIJK PHILIPS I., de Hertog VAN REICHSTADT, de Paus, welke hij ook wezen mag, de Prins DE MÉAN, Aartsbisschop van Mechelen (overleden), FREDERIK DE MÉRODE, WERNER DE MÉRODE, de Prins DE CARIGNAN en een der Heeren ROTSCCHILD, in alles dertig, wel geteld.

De Mérodes.

Alzoo DE MÉRODES, als de oudste Adel in Belgie, vrij wat in aanmerking kwamen, willen wij hier hunne afkomst eens kortelijk mededeelen.

DE MÉRODES, Markiezen van Westerloo, stammen af van PETRUS BERENGAR, derde zoon van RAYMOND BERENGAR, Koning van Arragon, Graaf van Barcelona, en de Koningin PETRONELLA. Deze jonge Prins begaf zich, na de Kerkvergadering van Vezelaij, onder het getal der Kruisvaarders, en was een der eerste onder degene, die LODEWIJK VII., Koning van Frankrijk, op deszelfs reis naar Jeruzalem vergezelden. PETRUS BERENGAR, bloedverwant der Koningin ELEONORA, gemalin van LODEWIJK VII. en dochter van WILLEM X., Hertog van Guijenne en Graaf van Poitou, gaf zoo vele bewijzen van dapperheid, dat de Koning, na zijne terugkomst, hem met de uitstekendste posten in zijn leger bekleedde. Dewijl de Koningin ELEONORA in het jaar 1153 niet gekozen werd, zoo

verliet BERENGAR de Franschê dienst, en begaf zich naar Duitschland, alwaar hij zich met ADELHEID VAN ROODE, dochter en erfgename van HUGO, Baron VAN ROODE, in den echt begaf. WERNER, hun zoon, huwde RILCAINA VAN LIMBURG, en voerde het wapen van Arragon, hetwelk zijne nakomelingen tot op den huidigen dag behouden hebben. Door eene verbasterde naamsbekorting, noemde men hem MEHR DE ROODE, waaruit de naam MÉRODE ontstond, welke thans dit geslacht draagt. WERNER II. trouwde, in het jaar 1233, met GEERTRUIDA VAN AREMBERG. Men vindt hem, in het jaar 1269, onder de beschermers van de Keulsche republiek, welke toen uit de Graaf van VAN GELDER, GULIK, BERG en KATZENELLEBOGEN bestonden. Eenige afstammelingen van WERNER werden, door Keizer MAXIMILIAAN I. en diens zoon, Aartsbischop PHILIPPUS, naar de Nederlanden getrokken. Behalve de tak van de Rijksgraven, bestaan er ook nog andere, als b. v. die van den Markies VAN BRINZE, die met ELEONORA CHARLOTTE, dochter van den Paltsgraaf DE

NEUFVILLE, Generaal bij de Hollandsche armee, in het huwelijk trad, en de tak van den Markies VAN TRESLONO, die eene Prinses VAN AREMBERG huwde.

Jammer dat zulk een oud en edel geslacht zich met den onberadensten en onedelsten opstand geschandvlekt heeft.

Zou die ook de pantoffel gevoeld hebben?

In eene van de zittingen van het Kongres te Brussel, in de maand Januarij 1831, om over de keuze van eenen Koning te spreken, merkte VILAIN XIV. aan, dat het ongehoord was, op de lijst der Kandidaten voor den troon personen te zien, die de kinderschoenen nog niet ontwassen waren.

DE ROMANO. Ik begrijp ook niet, waarom sommige rijks wetten kunnen bepalen, dat knapen van veertien jaren den troon mogen beklimmen en regeren, terwijl men in die zelfde wetten vindt, dat het jongelingen van achttien jaren eerst geoorloofd is te huwen.

DE SECUS. Dit raadsel is toch zeer gemakkelijk op te lossen.

DE FOERE. Wel, hoe dan!

DE SECUS. (met eene diepe zucht.) Omdat het veel moeilijker is eene vrouw te regeren dan een volk.

Treffend bewijs van vriendschap.

Bij het gevecht, den 19den Januarij 1831, tusschen onze troepen uit Maastricht en de muitelingen, bij het kasteel Castert, aan den linker maasoever, werd een onzer dapperen, met name EUGSTER, gekwetst. Zijn vriend CLAUSSE droeg hem van het slagveld, doch vervolgd wordende door eenige muiters, legde hij zeer bedaard zijnen wapenbroeder neder, en verdedigde zich dermate, dat de muiters spoedig afrokken en hij zijnen vriend in veiligheid bragt.

mak-

dat
ren

i,
de
en
i,
d
i
e
,
s
1

